

DE VOORSPELLENDE KRACHT VAN CULTURELE INTELLIGENTIE BIJ DE INTERCULTURELE AANPASSING VAN INTERNATIONALE STUDENTEN

Kaat Bex

Studentennummer: 01705959

Promotor: Prof. dr. Johnny Fontaine

Masterproef voorgelegd voor het behalen van de graad master in de Psychologie, afstudeerrichting
Bedrijfspsychologie en Personeelsbeleid

Academiejaar: 2022 – 2023

Woord vooraf

Deze masterproef kwam tot stand met het oog op het behalen van het diploma Master in de Bedrijfspsychologie en Personeelsbeleid aan de Universiteit Gent. Dit eindwerk zou niet mogelijk zijn geweest zonder de vele hulp en steun die ik kreeg gedurende het schrijven van de masterproef en het volbrengen van mijn vijfjarige opleiding.

Eerst en vooral zou ik mijn masterproefbegeleider, professor Johnny Fontaine, willen bedanken. Hij heeft mij doorheen dit hele proces gesteund door het geven van constructieve feedback, het onderzoek te helpen afbakenen en mee te brainstormen over de opzet van dit onderzoek en de praktische uitwerking ervan. Ik heb ontzettend veel gehad aan zijn hulp tijdens het analyseren van de data en bij het beantwoorden van al mijn vragen, waaronder sommige uit pure interesse. Het enthousiasme en de kennis die u heeft inzake het voeren van wetenschappelijk onderzoek heeft bij mij een nieuwe passie voor statistiek, en het onderzoeksgebied van emotionele intelligentie, opgewekt. Ik hoop dat deze masterproef dan ook voldoet aan uw verwachtingen en hoge standaard inzake het voeren van wetenschappelijk onderzoek.

Ook wil ik alle deelnemers bedanken die tijd vrijgemaakt hebben om de vragenlijst in te vullen. Zonder hen was dit onderzoek niet mogelijk geweest. Verder wil ik mijn familie en vrienden danken voor hun motiverende woorden, het verspreiden van mijn onderzoek en hun vertrouwen in mij om de masterproef tot een goed einde te brengen. In het bijzonder wil ik mijn medestudenten, Nina Blondé en Manon Debel, bedanken voor hun hulp bij het uitdelen van een honderdtal flyers tijdens de dataverzameling en in het algemeen een steunpunt te zijn voor mijn vragen en zorgen. Tot slot wil ik graag mijn ouders bedanken voor hun steun tijdens deze masterproef, alsook tijdens mijn gehele opleiding. Ik bewonder jullie geduld en apprecieer jullie advies bij al mijn academische capriolen over de jaren. Dankzij jullie kreeg ik de kans om al mijn interesses en ambities na te streven.

Abstract

De internationale mobiliteit van studenten is in de afgelopen 20 jaar bijna verdrievoudigd. Een internationale studentenervaring kan leiden tot een breed scala aan voordelen, maar gaat ook gepaard met unieke uitdagingen, zoals taalbarrières, een gelimiteerd sociaal netwerk en aanpassingsproblemen. Over de jaren is er dus verscheiden, multidisciplinair onderzoek gedaan naar welke factoren de sleutels zijn tot succesvolle aanpassing binnen een internationale context. Om deze reden introduceerden Ang en Earley in 2003 het begrip culturele intelligentie (CQ), gedefinieerd als het vermogen van een individu om effectief te functioneren in interculturele contexten. Het meest bekende en gevalideerde CQ-model is het 4-factor model door Ang et al. (2007), bestaande uit metacognitieve, cognitieve, motivationele en gedragsmatige CQ. In vergelijking met uitgebreid conceptueel onderzoek naar CQ is empirisch onderzoek eerder beperkt, hoofdzakelijk doordat het construct relatief nieuw is. Empirisch onderzoek baseert zich hoofdzakelijk op het 4-factor model en gebruikt de bijbehorende 20-item CQ Scale (CQS) van Ang et al. (2007). In mindere mate gebruikt men prestatiegebaseerde en observatiemethoden. Hoewel de CQS gevalideerd is door verschillende onderzoeken, vonden enkele onderzoekers, waaronder Ward et al. (2009), geen incrementele validiteit voor CQ boven metingen van persoonlijkheid, emotionele en klassieke intelligentie in de voorspelling van interculturele aanpassing. In voorgaand onderzoek is er geen unaniem oordeel gevormd over de relevantie van CQ bij interculturele aanpassing en zijn conceptuele overlap met andere interpersoonlijke intelligenties. Tegen deze achtergrond onderzoekt de huidige studie de voorspellende kracht van de CQS bij de interculturele aanpassing van internationale studenten in een Vlaams-Belgische context boven de twee kernvaardigheden van emotionele intelligentie (EI), namelijk emotiebegrip en emotieregulatiekennis. De onderzoeksresultaten bevestigen dat CQ een betrouwbaar, 4-factor construct is, waarvan de scores discriminante validiteit vertonen ten opzichte van de twee EI-vaardigheden. Met de uitzondering van motivationele CQ, die significant psychologische aanpassing voorspelde, slaagde CQ er echter niet in de interculturele aanpassingsuitkomsten te verklaren bovenop emotionele intelligentie. Onze bevindingen trekken de suggestie van Earley en Ang (2003) in twijfel dat CQ een nieuwe bijdrage kan leveren aan de voorspelling van interculturele aanpassing en vormen aanvullend bewijs voor het gebrek aan incrementele validiteit van de CQS ten opzichte van EI. Tot slot bespreekt het huidig onderzoek de implicaties van het gebruik van prestatiegebaseerde instrumenten voor het meten van CQ en EI.

Inhoudsopgave

Inleiding	7
Interculturele aanpassing.....	7
<i>Concept en operationalisering</i>	8
<i>Antecedenten</i>	8
Culturele intelligentie.....	9
<i>Conceptualisatie</i>	11
<i>Operationalisering</i>	12
Emotionele intelligentie	15
<i>Drie onderzoekstradities</i>	15
<i>Conceptualisatie</i>	17
<i>Operationalisering</i>	18
Conceptueel onderscheid CQ en andere interpersoonlijke intelligenties.....	20
<i>Sociale intelligentie</i>	20
<i>Emotionele intelligentie</i>	21
De incrementele validiteit van CQ.....	22
Huidige studie	24
Methode.....	26
Procedure	26
Steekproef	26
Materiaal	27
<i>Onafhankelijke variabelen</i>	27
<i>Afhankelijke variabelen</i>	28
Data-analyse.....	29
Resultaten.....	30
Interne structuur en interne consistentie	30
<i>Interne consistentie</i>	30
<i>Interne structuur</i>	31
De voorspellende waarde van CQ.....	32
<i>Correlaties</i>	32
<i>Incrementele validiteit</i>	35
Discussie.....	37
Interne structuur en interne consistentie	37

Incrementele validiteit.....	38
Beperkingen en suggesties voor verder onderzoek.....	40
Conclusie.....	42
Referenties.....	43
Bijlagen	63

Inleiding

Interculturele aanpassing

Globalisering beïnvloedt niet enkel het professionele leven, maar biedt studenten ook unieke academische opportuniteiten, zoals een internationale studentenervaring. De internationale mobiliteit van studenten is bijna verdrievoudigd van 1999 tot 2019, gaande van 2.1 tot 5.7 miljoen studenten (Glass & Cruz, 2023). Steeds meer studenten kiezen voor een internationale ervaring vanwege economische en persoonlijke voordelen. Hun keuze is gemotiveerd door het geloof dat een internationale ervaring gunstig is voor hun toekomstige carrière, zelfontwikkeling en interculturele communicatievaardigheden (Beech, 2017). Onderzoek toont aan dat het volbrengen van zelfs een kortdurende internationale ervaring kan leiden tot een waaier aan positieve culturele, persoonlijke en carrière uitkomsten, waaronder een verhoogde mate van cultureel bewustzijn en aanpassingsvermogen, een verhoogde inzetbaarheid op de arbeidsmarkt, meer loopbaansucces, meer zelfvertrouwen en meer zelfredzaamheid (Roy et al., 2018).

Daarentegen worden internationale studenten geconfronteerd met unieke uitdagingen bij het aanpassen in hun nieuwe omgeving. Een nieuwe cultuur stelt namelijk de overtuigingen en waarden van internationale studenten vaak op de proef. Ze moeten rekening houden met andere manieren van denken en handelen terwijl zij zich aanpassen aan de nieuwe omgeving. Wanneer culturele veranderingen worden ervaren als een moeilijkheid door internationale studenten kan dit resulteren in acculturatiestress (d.w.z. stress die specifiek het gevolg is van en voortvloeiend is uit de verhuizing naar en het leven in een nieuwe cultuur) (Sullivan & Kashubeck-West, 2015) en een reeks persoonlijke en aanpassingsproblemen. Aanpassingsproblemen van internationale studenten worden al tientallen jaren bestudeerd in voornamelijk Engelssprekende landen, zoals de VS, het VK, Nieuw-Zeeland en Australië. Onderzoekers hebben een reeks persoonlijke, academische, socio-culturele, algemene en taalproblemen opgesomd waarmee internationale studenten tijdens hun studie aan een buitenlandse universiteit kunnen worden geconfronteerd. Taalbarrières, gebrek aan vertrouwdheid met het academisch systeem, een gelimiteerd sociaal netwerk, discriminatie en praktische problemen, inzake accommodatie en lokaal vervoer, worden allen vernoemd als acculturatiestressoren (Akanwa, 2015; Andrade, 2006; Crano & Crano, 1993; de Araujo, 2011; Kambouropoulos, 2014; Lewthwaite, 1996; Zhai, 2002). Deze stressoren kunnen de interculturele aanpassing beïnvloeden en kunnen zich manifesteren in gevoelens van

depressie, eenzaamheid en isolatie (Smith & Khawaja, 2011; Wei et al., 2007). Een literatuurstudie door Wenhua en Zhe (2013) vernoemt onder andere Engelse taalvaardigheid, financiële problemen, academische vooruitgang en heimwee als de meest significante moeilijkheden. Gezien de unieke uitdagingen van internationale studenten ervaringen, moet hun interculturele aanpassing, en potentiële succesfactoren, worden bestudeerd, onafhankelijk van andere groepen migranten.

Concept en operationalisering

Ward en collega's waren de eersten die onderscheid maakten tussen twee soorten interculturele aanpassing: psychologische en socio-culturele aanpassing (Searle & Ward, 1990; Ward & Kennedy, 1992). Psychologische aanpassing houdt verband met affectieve reacties en verwijst naar gevoelens van welzijn of tevredenheid tijdens interculturele overgangen. Voor het grootste deel werd psychologische aanpassing geoperationaliseerd in termen van depressie of globale stemmingsstoornis (Ward & Kennedy, 1992, 1993a, 1993b; Ward & Searle, 1991). In tegenstelling tot gangbare conceptualisaties definieerde Tonsing (2013) psychologische aanpassing als zowel psychologische stress en levenstevredenheid, omdat de afwezigheid of aanwezigheid van psychologische stress niet noodzakelijkerwijs levenstevredenheid impliceert en vice versa. Ook wordt deze duale operationalisering van psychologische aanpassing gebruikt door Ward en collega's in recentere studies (Bethel et al., 2020; Ward et al., 2009). Socio-culturele aanpassing verwijst naar gedragsreacties die verband houden met hoe effectief een individu integreert in de nieuwe samenleving, zoals bekwaamheid in het beheren van taken die noodzakelijk zijn voor het dagelijkse interculturele leven (Ward, 2001).

Antecedenten

Een verzameling studies tonen aan dat psychologische en socio-culturele aanpassing verband houden met elkaar, maar conceptueel en empirisch verschillend zijn. Zo wordt psychologische aanpassing grotendeels beïnvloed door factoren die verband houden met persoonlijkheid, sociale steun, copingstrategieën en levensveranderingen, terwijl socio-culturele aanpassing sterker wordt beïnvloed door variabelen die verband houden met het leren van de cultuur en het verwerven van sociale vaardigheden, zoals taalvaardigheid, de culturele afstand, de hoeveelheid contact met de inwoners van het gastland en duur van het verblijf in het gastland (Bierwiazek & Waldzus, 2016; Jou & Fukada, 1996; Searle &

Ward, 1990; Tonsing, 2013; Ward & Kennedy, 1992, 1993a, 1993b, 2001; Zhang & Goodson, 2011).

Tot op heden heeft onderzoek naar individuele verschillen die invloed hebben op interculturele aanpassing zich voornamelijk gericht op persoonlijkheidskenmerken, waaronder de Big Five constructen, *self-monitoring* en *self-efficacy* (Bhaskar-Shrinivas et al., 2005; Harrison et al., 1996; Kim & Slocum Jr, 2008; Palthe, 2004; Ramalu et al., 2010; Vazsonyi et al., 2015). Deze factoren bleken significant positief geassocieerd zijn met verschillende dimensies van aanpassing in het buitenland, maar werden voornamelijk onderzocht in steekproeven van professionele expats en andere groepen immigranten. De voorgenoemde kenmerken weerspiegelen echter brede gedragstendensen en houden geen rekening met perceptuele en culturele elementen die integraal deel uitmaken van interculturele aanpassing. In mindere mate wordt de rol van interculturele competenties, zoals culturele empathie, culturele flexibiliteit en culturele intelligentie, bij het faciliteren van interculturele aanpassing onderzocht. Toch kunnen deze een grotere mate specificiteit bieden bij het onderzoek naar dispositionele voorspellers van interculturele aanpassing. Recent onderzoek toont aan dat interculturele competenties additionele variantie in interculturele contexten kunnen verklaren naast de Big Five en andere individuele factoren (Han et al., 2022). De huidige studie draagt bij tot het sluiten van de kloof in wetenschappelijk onderzoek inzake de rol van interculturele competentie, meer bepaald culturele intelligentie, bij de voorspelling van de interculturele aanpassing, zoals gedefinieerd door Ward (2001), van internationale studenten.

Culturele intelligentie

Wanneer we omgaan met mensen uit onze eigen cultuur, gebruiken we intuïtief een aantal sociale signalen om effectief te interageren en zo onze persoonlijke, professionele en sociale doelen te bereiken. Wanneer wij daarentegen een nieuwe cultuur ervaren, kunnen dezelfde signalen grotendeels misleidend of afwezig zijn. In cultureel onbekende situaties lijkt het soms alsof het gedrag en de perspectieven van andere mensen ongewoon of ongepast zijn. In een voorbeeld door Ang en Earley (2003) wordt beschreven hoe een gebrek aan emotionele expressie tijdens een inspirerende speech opgevat kan worden als onverschilligheid in een Amerikaanse context, maar niet in een cultuur waar men gebruikelijk weinig emotie toont in het openbaar. Personen met een hoge culturele intelligentie (CQ) hebben het vermogen om succesvol om te gaan met dit soort verwarrende situaties door het vormen van een juiste globale interpretatie van de situatie en hier vervolgens kritisch over te reflecteren. Ze maken

de juiste aanpassingen aan hun begrip en gedrag in de context van deze andere cultuur. In de context van leiderschap stellen Van Dyne et al. (2010) de volgende vraag: “Waarom passen sommige leiders hun opvattingen en gedragingen gemakkelijk en effectief intercultureel aan, en anderen niet?” (p. 132).

Culturele intelligentie vindt zijn theoretische basis voornamelijk in het domein van cross-culturele psychologie, maar ook domeinen zoals *International Business en Management* hebben substantiële conceptuele bijdragen geleverd. Het comfortabel zijn in een multiculturele omgeving vereist volgens wetenschappers zoals Ang, Van Dyne en Earley dan ook meer dan enkel cognitieve intelligentie. Interculturele competenties hebben bijvoorbeeld een grote invloed op werkprestaties en andere uitkomsten van interculturele effectiviteit (Leung et al., 2014). Maar wat zijn die interculturele competenties nu precies? Spitzberg en Changnon (2009) verwijzen naar meer dan 300 termen en constructen die gerelateerd zijn aan interculturele competentie. De termen interculturele competentie en culturele intelligentie worden regelmatig in eenzelfde studie naast elkaar gebruikt. Er is een gebrek aan consensus over de begrippen, overeenkomsten en onderscheidende kenmerken van deze concepten. Yari et al. (2020) proberen in hun systematische review hier duidelijkheid in te scheppen. Volgens hen zijn interculturele competentie (CC) en CQ niet identiek aan elkaar, maar is er wel relevante overlap doordat ze voor hetzelfde doel worden gebruikt, namelijk diverse uitkomstvariabelen begrijpen en verklaren. Ze vermelden dat de meeste auteurs CC en CQ vergelijkbaar definiëren: ‘het vermogen om effectief te functioneren in diverse culturele omgevingen’ (Ang & Van Dyne, 2008, p. 3). Andere auteurs beschouwen CC als overkoepelende term voor andere gerelateerde termen, waaronder CQ.

Dit onderzoeksgebied is gekenmerkt door een gebrek aan duidelijkheid van het construct en validiteitsonderzoek. Tot op heden heeft het CQ domein zich voornamelijk geconcentreerd op theorievorming. Het begrip CQ wordt op verschillende manieren geconceptualiseerd, waarbij alle theorieën hun oorsprong vinden in de fundamentele theorie van Earley en Ang (2003). Het meest bekende en gevalideerde model is het 4-factor model door Ang et al. (2007). Een tweede, minder dominante benadering is het *Mindfulness*-model, ontwikkeld door Thomas et al. (2008). Dit model omvat drie afzonderlijke facetten, waarbij de facetten culturele kennis en interculturele vaardigheden op elkaar inwerken en verbonden worden door het proces-facet culturele metacognitie, oftewel *mindfulness*. Beide

conceptualiseringen zijn gebaseerd op intelligentietheorieën en zien CQ als een constructie met onderliggende facetten (Ott & Michailova, 2018).

Conceptualisatie

Het 4-factor model. Earley en Ang introduceerden in 2003 voor het eerst de term CQ en definieerden dit als een multidimensionaal construct bestaande uit drie facetten: mentaal, motivationeel en gedragsmatig. Ang et al. (2007) splitsten het mentale facet later op in twee afzonderlijke facetten, namelijk cognitieve en metacognitieve CQ, waardoor CQ tegenwoordig wordt beschouwd als een 4-factor construct. Deze conceptualisering van CQ is gebaseerd op Sternberg's theorie van triachische intelligenties die biologische, mentale, psychometrische, gedragsmatige en contextuele deelgebieden van intelligentie integreert. De locus van intelligentie wordt bij CQ ook gepositioneerd bij de interactie tussen het individu en de omgeving (Ang & Earley, 2003). De vier dimensies van CQ zijn kwalitatief verschillende facetten die samen de algemene capaciteit CQ vormen. CQ als 4-factor construct is dus een geaggregeerd, multidimensionaal construct met vier onderling afhankelijke facetten (Ang et al., 2007). Dit model is bij empirische studies vandaag de dag het meest courant.

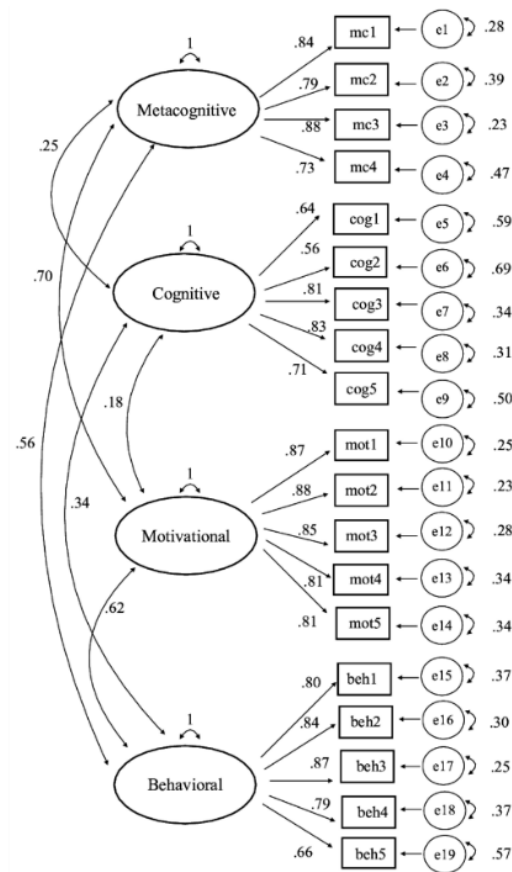
Cognitieve CQ betreft de kennisstructuren van een individu over culturele instellingen, normen, praktijken en conventies in verschillende culturele contexten. Hier is het begrip van verschillen en overeenkomsten tussen culturen cruciaal. Verder gaat **motivationale CQ** over het vermogen van een individu om zijn aandacht en energie te richten op het leren over en het functioneren in situaties die worden gekenmerkt door culturele verschillen (Van Dyne et al., 2012). Motivationale CQ wordt geconceptualiseerd als een speciale vorm van *self-efficacy* en intrinsieke motivatie en betreft de mate van interesse en gedrevenheid om zich aan te passen aan een nieuwe culturele omgeving (Ang & Earley, 2003). **Gedragsmatige CQ** omvat het vermogen van een persoon om een breed repertoire van verbale en non-verbale handelingen uit te voeren bij de interactie met mensen van andere culturen. Dit is vaak het meest zichtbare kenmerk bij sociale interacties (Van Dyne et al., 2012). Tot slot wordt **metacognitieve CQ** wordt beschreven als de mogelijkheid van een individu tot doelgericht cultureel bewustzijn en executieve verwerking tijdens interculturele interacties. Dit aspect richt zich op hogere orde verwerking, kritisch denken, het revalueren van assumpties en het aanpassen van zogenaamde *mental maps*, opdat de accuraatheid van het begrip bij de individu kan verhogen (Van Dyne et al., 2012).

Operationalisering

De Cultural Intelligence Scale. Het overgrote deel van empirisch onderzoek steunt op het gebruik van een zelfrapportagevragenlijst: de 20-item Cultural Intelligence Scale (CQS) (Ang et al., 2007). Enkele onderzoekers gebruiken aangepaste of verkorte versies van de CQS (Ott & Michailova, 2018). Hoe hoger de testscore, hoe groter het vermogen CQ. Bij het sequentiële en systematische ontwikkelingsproces van de CQS leveren Van Dyne et al. (2008) in vier studies sterk bewijs voor de robuuste en zinvolle 4-factorstructuur van de CQS. Een recent onderzoek van Robledo-Ardila et al. (2016) heeft de psychometrische eigenschappen van de CQS verder onderzocht aan de hand van EFA en CFA, en het berekenen van de bijbehorende betrouwbaarheidscoëfficiënten. Zoals afgebeeld in figuur 1, hebben ze bewezen dat de deelfacetten van CQ onderling gelinkt zijn, maar toch afzonderlijk significante relevantie bevatten. Deze consistente verbanden zijn sterke evidentie voor de robuustheid van de hedendaagse 4-factor conceptualisering van CQ. Ook in de eerste studie van Ward et al. (2009) wordt de interne structuur van de CQS onderzocht bij een steekproef van internationale studenten in Nieuw-Zeeland. Alle analyses bevestigden de betrouwbaarheid van de voorgestelde 4-factorstructuur. Verschillende studies rapporteren solide psychometrische eigenschappen, met hoge betrouwbaarheidscoëfficiënten en voldoende convergente en discriminante validiteit ten opzichte van, onder andere, cognitief vermogen, emotionele intelligentie, acculturatie stress, persoonlijkheid, maten van aanpassing en mentaal welzijn, voor de CQS en vertaalde versies ervan in Duitse, Italiaanse, Servische, Poolse, Indische en Perzische steekproeven (Barzykowski et al., 2019; Gozzoli & Gazzaroli, 2018; Greischel et al., 2021; Khan & Hasan, 2016; Khodadady & Ghahari, 2011; Starčević et al., 2017; Van Dyne et al., 2015). Deze consistente verbanden zijn sterke evidentie voor de robuustheid van de hedendaagse 4-factor conceptualisering van CQ. Enkele studies ondersteunen een bifactorieel model, met drie of vier facetten en een hogere-orde CQ-factor (Greischel et al., 2021; Rockstuhl & Van Dyne, 2018). We concluderen dat het gebruik van de zelfrapportage CQS aantrekkelijk is voor verdere validatie van het CQ construct.

Figuur 1

CFA van de 4-factorstructuur van CQS

Noot. Intercorrelaties van de vier CQ-facetten en itemladingen van de CQS. Overgenomen uit “Education-Related Factors in Cultural Intelligence Development: A Colombian Study” door C. Robledo-Ardila et al., 2016, *Journal of Teaching in International Business*, 27(1), p. 41–58. Copyright 2016 J.P. Robledo-Ardila.

Kritische noot: het meten van intelligentie. Er bestaan verschillende meetmethoden die trachten een accurate meting van intelligentie te bekomen. We maken het onderscheid tussen typische en maximale prestatiemetingen. Een maximale prestatiemeting is een manier om te bestuderen hoe men presteert wanneer men zich maximaal inspant. Prestatiegebaseerde instrumenten vragen naar kennis. Men moet de antwoordoptie kiezen die het meest effectief of juist is. Typische prestatiemetingen, gemeten met zelfrapportage instrumenten, peilen daarentegen typische gedragsneigingen en gaan na hoe een persoon zich in een situatie

waarschijnlijk zou gedragen. De resultaten van de meta-analyse door McDaniel et al. (2003) bevestigen de notie dat de gekozen benadering een invloed heeft op de constructen die door de tests werden gemeten. Tests met kennisinstructies (maximale prestatiemetingen) gaven hogere correlaties aan met algemeen cognitief vermogen dan de tests die gedragsneigingen meten (typische prestatiemetingen).

De beperkingen van zelfrapportage instrumenten voor de beoordeling van intelligentie zijn vaak besproken in relatie tot emotionele intelligentie, waarbij gebleken is dat prestatiegebaseerde maatstaven een grotere concurrente en predictieve validiteit bevatten dan zelfrapportage (Matthews et al., 2004). Zelfrapportage berust namelijk op introspectie van cognitieve processen en gedrag in het verleden, wat de validiteit ernstig kan inperken. Vooral het metacognitieve facet van CQ, dat gekenmerkt wordt door hogere-orde verwerking, is hier gevoelig aan. Nisbett en Wilson (1977) onderzochten verbale rapporteringen over mentale processen en ondervonden dat mensen zich gewoonlijk baseren op a priori, impliciete causale theorieën over oorzaak-en-gevolg relaties van stimuli en hun reacties. Evidentie van dit onderzoek suggereert dat er weinig of geen directe toegang is tot introspectie over hogere-orde cognitieve processen. Bovendien speelt sociale wenselijkheid vaak een rol bij het zelf-beoordelen. Hoewel de CQS dus intensief gebruikt wordt en adequaat gevalideerd is, zijn er toch enkele nadelen aan het gebruik van zelfrapportage metingen.

CQ is een vermogen en zou om deze reden baat hebben bij het gebruik van maximale prestatiemetingen. Deze manier van meten is voorlopig echter zeldzaam. Er zijn namelijk teveel culturen om voor elke specifieke context een ander prestatiegebaseerd instrument te ontwikkelen. Eveneens is deze meetbenadering inherent moeilijk bij het meten van CQ, aangezien de test gaat over hoe een persoon met andere culturen interageert. De score van het instrument zal afhankelijk zijn van de afkomst van de participant. Het kan bijvoorbeeld zijn dat een specifiek prestatiegebaseerd instrument meet hoe goed iemand kan omgaan met Oost-Aziaten, maar dat ditzelfde instrument niet accuraat meet hoe succesvol interacties met Latijns-Amerikanen zouden zijn. Rockstuhl et al. (2014) beschrijven de ontwikkeling en validatie van een prestatiegebaseerde maat van CQ, gebaseerd op de 4-factor theorie: de intercultural Situational Judgement Test (iSJT). Deze test geeft interpersoonlijke, interculturele interacties op het werk weer aan de hand van multimedia vignetten, maar is nog onvoldoende gevalideerd. Daartegenover bestaat er wel een verscheidenheid aan gevalideerde typische prestatie instrumenten naast de CQS. Zo hebben Thomas et al. (2012) een internet-

gebaseerde beoordelingstest ontwikkeld en hebben Alon et al. (2016) de “Business Cultural Intelligence Quotient” ontwikkeld voor het meten van CQ in een bedrijfscontext.

Zelfrapportage metingen, zoals de CQS, bieden het grote voordeel dat deze instrumenten over culturen heen gebruikt kunnen worden.

Emotionele intelligentie

Emotionele intelligentie (EI) werd voor het eerst formeel gedefinieerd in een wetenschappelijk tijdschriftartikel van Salovey and Mayer (1990). Salovey en Mayer (1990) beschreven emotionele intelligentie als een vorm van sociale intelligentie (Gardner, 1993), dat betrekking heeft op “het vermogen om gevoelens en emoties van zichzelf en anderen te observeren, deze te kunnen onderscheiden en deze informatie te gebruiken als leidraad voor denken en handelen” (p. 189). EI wordt hier gedefinieerd als een vaardigheid, die vier takken omvat: emotieperceptie, emotiefacilitatie, emotiebegrip en emotiemanagement (d.w.z. emotieregulatie) (Mayer et al., 1999). Empirisch onderzoek toont aan dat EI interculturele aanpassing kan voorspellen en bevorderen op verschillende vlakken (Gabel-Shemueli & Dolan, 2011; Kai Liao et al., 2021; Yoo et al., 2006). Personen met een hoge mate van EI hebben een groter vermogen om emoties te herkennen, te reguleren en erop te reageren, waardoor ze mogelijks beter in staat zijn om zich aan te passen aan verschillende sociale normen en de impliciete regels voor het tonen van emoties, die kunnen verschillen tussen culturen (Gullekson & Dumaisnil, 2016; Kovesnikov et al., 2014). Bovendien zijn ze effectiever in het opbouwen van sociale netwerken, het omgaan met stressvolle situaties en interpersoonlijk conflict, en rapporteren ze lagere levels van negatieve en hogere levels van positieve emoties, hetgeen kan leiden tot psychologische gezondheid en subjectief welzijn (Zeidner & Matthews, 2011). Onderzoekers hebben vastgesteld dat de succesvolle regulering van emoties een kritische component is van psychologisch welzijn, waarvan levenstevredenheid een indicator is (Brackett et al., 2006; Extremera et al., 2009). De link tussen EI en socio-culturele aanpassing is minder gedocumenteerd.

Drie onderzoekstradities

De eerste onderzoekstraditie beschouwt EI als een vermogen en is gebaseerd op de definitie van Salovey and Mayer (1990). Het dominante model is het 4-takkenmodel (Mayer et al., 1999). Dit hiërarchisch model omvat vier EI-kernvaardigheden en ordent ze als volgt: emotieperceptie, emotiefacilitatie, emotiebegrip en, tot slot, emotiemanagement (d.w.z. emotieregulatie). Het meeste onderzoek binnen deze traditie komt voort uit slechts één

meetmodel en methodologie en gebruikt voornamelijk het prestatiegebaseerde meetinstrument, de Mayer-Salovey-Caruso Emotionele Intelligentie Test (MSCEIT) (Mayer et al., 1999, 2003). Het dominante gebruik van één meetinstrument heeft het nadeel dat op deze manier testeffecten echter niet kunnen worden onderscheiden van constructeffecten. De MSCEIT is ook eerder empirisch dan theoretisch getoetst, waardoor een sterke theoretische achtergrond voor EI-scores ontbreekt (MacCann & Roberts, 2008). Roberts et al. (2008) wijzen ook op de noodzaak om verder te gaan dan één enkel paradigma om een betrouwbaardere beoordeling van de generaliseerbaarheid van het construct te verkrijgen. Zelfrapportage instrumenten, zoals de Emotional Intelligence Scale (Schutte et al., 1998), bleken suboptimaal voor het meten van intelligentie omdat zelfrapportagevragen eerder zelfpercepties aantonen in plaats van vaardigheden of competenties (Petrides & Furnham, 2001). Bovendien zullen verschillende meetmethoden vrijwel zeker verschillende resultaten opleveren ook al hanteren ze hetzelfde geoperationaliseerde model. Goldenberg et al. (2010) bewezen alsook dat prestatiegebaseerde en zelfrapportageschalen van EI niet gerelateerd waren aan elkaar.

De tweede onderzoekstraditie komt voort uit een poging om het belang van verschillende meetmethoden bij de operationalisering van EI te benadrukken en maakt dus het onderscheid tussen *trek* EI en *vermogen* EI (Petrides & Furnham, 2001). Deze stelt dat EI een constellatie is van emotionele zelfpercepties of gedragsneigingen en gelegen is op de lagere niveaus van de persoonlijkheidshiërarchieën. *Trek* EI is hiermee de enige operationele definitie die de inherente subjectiviteit van emotionele ervaring erkent (Petrides, 2010). Onderzoek naar *trek* EI moet dus in de eerste plaats worden uitgevoerd in een persoonlijkheidskader en wordt gemeten met zelfrapportagemetingen, zoals de Trait Emotional Intelligence Questionnaire (TEIQue) (Petrides, 2009; Petrides & Furnham, 2001).

De derde onderzoekstraditie, gemengde modellen, combineert de twee voorgaande theorieën en beschouwt emotionele intelligentie als een verzameling van mentale vaardigheden (*vermogen* EI) en emotiegerelateerde persoonlijkheidstrekken (*trek* EI) (Kanesan & Fauzan, 2019). Gemengde modellen maken gewoonlijk ook gebruik van zelfrapportage vragenlijsten (Petrides & Furnham, 2001). Echter, als EI, ongeacht of het wordt gemeten aan de hand van zelfrapportage of aan de hand van maximale prestatiemetingen, beschouwt wordt als een vermogen, dan zou moeten worden aangetoond dat het relatief onafhankelijk is van persoonlijkheid en duidelijk verband houdt met

psychometrische intelligentie. Zowel theoretisch als empirisch bewijs tonen aan dat zelfrapportage EI-instrumenten eerder persoonlijkheid dan intelligentie meten, en dat verschillende EI-instrumenten er niet in geslaagd zijn tot een gemeenschappelijk construct te komen (Conte, 2005; Davies et al., 1998; Roberts et al., 2008). Dit bewijst de noodzaak om onderscheid te maken tussen *trek* en *vermogen* EI. Het is opvallend dat eerder intercultureel onderzoek bijna uitsluitend gebruik maakt van zelfrapportagematen van EI, die zich richten op het construct *trek* EI. De huidige studie conceptualiseert EI als een vermogen en volgt daarmee de eerste onderzoekstraditie.

Conceptualisatie

Herdefiniëring van emotionele intelligentie volgens de componentiële emotiebenadering. Fontaine (2016) stelde voor om emotionele intelligentie te herconceptualiseren op basis van de componentiële emotiebenadering. In het kader van deze benadering worden emoties gedefinieerd als processen die worden opgewekt door doelrelevante situaties en die bestaan uit een samenspel van vijf kerncomponenten, namelijk beoordelingen, actietendensen, lichamelijke reacties, expressies en gevoelens (Scherer, 2005). Afwijkend van de dominante focus op intelligentie of persoonlijkheids-/aanpassingsmodellen, spreekt Scherer (2005) over emotionele competentie (EC). Hij stelt dat EC gemeten kan worden door individuele verschillen te onderzoeken met betrekking tot drie componenten, waaronder een beoordelingscompetentie, een regulatiecompetentie en een communicatiecompetentie. Deze omvatten respectievelijk (a) het vermogen om gepaste emotierelevante beoordelingen en reacties te produceren, (b) het vermogen om emoties te reguleren en beheersen om actievoorbereiding en strategische sociale interactie te optimaliseren, en (c) het vermogen om passende signalen te genereren en het interpreteren van en zich in te leven in de emotionele toestand van interactiepartners. In lijn hiermee herdefiniëren Sekwena en Fontaine (2018) emotionele intelligentie als het vermogen om (a) emoties te identificeren op basis van informatie van een of meer van de vijf emotiecomponenten, (b) emoties te begrijpen in termen van de waarschijnlijke beoordelingen, actietendensen, lichamelijke reacties, expressies en gevoelens die worden opgeroepen door doelrelevante situaties, en (c) te weten hoe emoties te reguleren door een of meer van deze vijf componenten te aan te passen.

Emotiebegrip en emotieregulatiekennis. In zijn definitie van EI bespreekt Fontaine (2016) dus drie EI kernvaardigheden: emotie-identificatie, emotiebegrip en

emotieregulatiekennis. Hoewel er nog enige vraagtekens zijn bij de voorspellende waarde van EI voor werk-, academische- en welzijnsuitkomsten (Conte, 2005; MacCann et al., 2003; Rode et al., 2008), bleek emotiebegrip de enige MSCEIT-dimensie te zijn die een significant verband had met bijvoorbeeld Grade Point Average (O'Connor Jr & Little, 2003). Aangezien emotiebegrip een essentieel facet is van het EI-construct, zal deze variabele in onze studie centraal staan. Emotiebegrip wordt omschreven als het vermogen om de waarschijnlijke emotionele processen te begrijpen (d.w.z. beoordelingen, actietendensen, lichamelijke reacties, expressies en subjectieve gevoelens) die ontstaan wanneer een persoon doelrelevante gebeurtenissen ondervindt (Sekwena & Fontaine, 2018). Deze definitie komt overeen met de beoordelingscompetentie van Scherer (2010). Scherer en Brosch (2009) suggereren dat culturele doelen, overtuigingen en waardesystemen bepaalde soorten beoordelingsfouten kunnen uitlokken, wat verder het belang benadrukt van het opnemen van zowel emotiebegrip, als CQ, als variabelen in deze studie.

Een tweede kerncomponent van EI is emotieregulatie. Tijdens emotieregulatie kan het individu zijn positieve en negatieve emoties verhogen, behouden of verminderen. Emotieregulatie omvat dus de processen waarmee personen beïnvloeden welke emoties zij hebben, wanneer zij deze emoties hebben en hoe zij deze emoties ervaren en uiten. Bijgevolg omvat emotieregulatie vaak veranderingen in emotionele reacties (Gross, 1998). Het prototype van emotieregulatie is een doelbewust, ingespannen proces dat de spontane emotionele reacties van mensen tracht te veranderen. In de ruimste zin omvat emotieregulatie de regulatie van alle toestanden die emotioneel geladen zijn, met inbegrip van stemmingen, stress en positief of negatief affect (Koole, 2009). Sommige benaderingen houden ook rekening met emotieregulatie door de externe omgeving, al richt deze studie zich meer op zelfregulatie. Emotieregulatie als vaardigheid wordt ook besproken door Scherer (2010) en wordt gedefinieerd als het vermogen om de oorspronkelijke emotie, ontstaan uit de onmiddellijke beoordeling, te wijzigen, hetzij door herwaardering van de situatie, strategische bedoelingen of sociale regels. Deze benadering van emotieregulatie is in overeenstemming met wat Fontaine (2016) beschouwt als emotieregulatiekennis, en hanteren wij in de huidige studie.

Operationalisering

Emotiebegrip. Omwille van de reeds besproken beperkingen van typische prestatiemetingen, focust deze studie op prestatiegebaseerde instrumenten voor het meten van

twee kerncomponenten van EI. Emotiebegrip (EU) wordt hoofdzakelijk gemeten met de subschaal “Understanding Emotions” van het prestatiegebaseerde meetinstrument, de MSCEIT (Mayer et al., 2003), en in mindere mate met de Situational Test of Emotional Understanding (STEU, MacCann & Roberts, 2008). Echter, verscheidene facetten van het begrijpen van emoties worden niet opgenomen in de MSCEIT en de STEU (Schlegel & Scherer, 2018). Voor het meten van EU gebruikt deze studie de Components of Emotional Understanding Test-24 (CEUT-24) (Huyghe et al., 2022), die een verkorte 24-item versie is van de Components of Emotional Understanding Test South-African student version (CEUT-SAS) (Sekwena & Fontaine, 2018). De ontwikkeling van de CEUT-SAS steunde op eerder onderzoek betreffende de Situational Test of Emotional Understanding (STEU) (MacCann & Roberts, 2008) en het nomologische netwerk en de predictieve validiteit van de MSCEIT. Dit instrument is in het bijzonder relevant voor ons onderzoek, waarin sprake is van een multiculturele steekproef, vanwege de speciale aandacht die de onderzoekers besteedden aan de culturele relevantie van de emotionele testinhoud. Sekwena en Fontaine (2018) bewezen de validiteit van de CEUT-SAS en toonden aan dat begrip van elk van de vijf emotiecomponenten en begrip van emotietermen kan worden weergegeven door een 1-factormodel. Onderzoek naar convergente en discriminante validiteit bewezen in grote lijnen de verwachte verbanden met cognitieve intelligentie, persoonlijkheid en welzijnsmetingen. Huyghe et al. (2022) onderzochten vervolgens de interne structuur van de CEUT-24, een verkorte versie van de CEUT-SAS. CFA bevestigde het a priori model bestaande uit (1) een bipolaire EI-vaardigheidsfactor (EU), (2) een unipolaire *acquiescence* factor (een methodologische factor, geïnduceerd door de Likert antwoordschalen) en (3) error-covarianties (geïnduceerd door het SJT-formaat). Door aan te tonen dat dit model goed bij de data past in vier verschillende talen, ondersteunt het de bewering dat slechts één EI-vermogen (EU) kan worden gemeten met de CEUT-24, en dat deze factor losgekoppeld kan worden van methodefactoren.

Emotieregulatiekennis. De tweede kernvaardigheid, emotieregulatie, operationaliseren we door het meten van iemands kennis over het omgaan met emoties in bepaalde situaties (d.w.z. emotieregulatiekennis). Tot op heden werd emotieregulatiekennis (ERK) hoofdzakelijk gemeten met de subschaal “Managing Emotions” van de MSCEIT (Mayer et al., 2003) en in mindere mate met de Situational Test of Emotion Management (STEM) (MacCann & Roberts, 2008), en zijn verkorte versie de Situational Test of Emotional Management – Brief of STEM-B (Allen et al., 2015). Het huidige onderzoek gebruikt de recent

ontwikkelde Components of Emotion Understanding Test – Emotion Regulation Knowledge (CEUT-ERK) (Baele et al., 2020), die ontwikkeld werd volgens de SJT-benadering (McDaniel et al., 2007) en gebaseerd is op de CEUT-SAS (Sekwena & Fontaine, 2018). Baele et al. (2020) bewezen de validiteit van de CEUT-ERK op verschillende wijzen. PCA bevestigde de theoretisch verwachte interne structuur met twee onderliggende factoren, namelijk een bipolaire emotionele intelligentie component (ERK) en een unipolaire *acquiescence* component (geïnduceerd door de Likert antwoordschalen). Daarnaast werden verwachte correlaties teruggevonden tussen de scores op de CEUT-ERK en metingen van algemeen mentaal welzijn, de kwaliteit van sociale relaties, psychopathologische klachten en emotiebegrip. Enkel de gelijktijdige validiteit lag niet volledig in lijn met de verwachtingen. Het correlatiepatroon tussen de CEUT-ERK en vier uitkomstvariabelen, namelijk algemeen mentaal welzijn, de kwaliteit van sociale relaties, psychopathologische klachten en veerkracht, en het correlatiepatroon tussen de STEM-B en de vier uitkomstmaten stemden grotendeels niet met elkaar overeen. Bovendien correleerde de CEUT-ERK minder sterk met de STEM-B dan de CEUT-24. Inzake incrementele validiteit bewezen Baele et al. (2020) dat de CEUT-ERK geen extra voorspellende waarde kon bieden bovenop de CEUT-24 voor de uitkomstvariabelen algemeen mentaal welzijn, de kwaliteit van sociale relaties, psychopathologische klachten en veerkracht.

Conceptueel onderscheid CQ en andere interpersoonlijke intelligenties

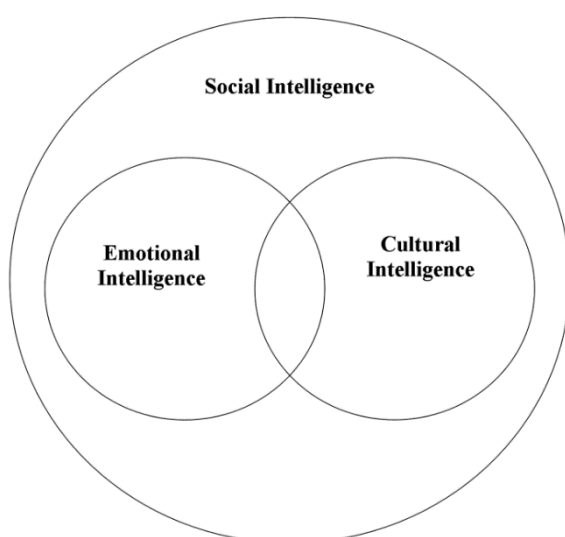
Sociale intelligentie

De meervoudige intelligentietheorie (Gardner, 1993) omvat verschillende soorten intelligenties die verschillende domeinen dienen. Zo kwam er aandacht voor niet-academische vormen van intelligenties zoals emotionele intelligentie (EI) en sociale intelligentie (SI). Op vergelijkbare wijze werd CQ geformuleerd als een type intelligentie dat het efficiënt functioneren in multiculturele omgevingen ondersteunt. Vormen van intelligentie zijn verschillend maar staan niet los van elkaar, en zijn op hun beurt samengesteld uit subintelligenties. Op welke manier ze correleren is een empirische vraag (Gardner, 2006). In een review door Crowne (2009) wordt de relatie tussen CQ, sociale en emotionele intelligentie besproken. SI betreft vaardigheden met betrekking tot alle sociale interacties en adequaat handelen in deze interacties. Het omvat kennis van sociale regels en het sociale leven, het nauwkeurig het lezen van non-verbale signalen, het decoderen van sociale situaties, flexibel zijn in verschillende sociale situaties, en gevoelig zijn in complexe situaties. Het is een vermogen dat facetten omvat die inter- en intrapersoonlijk zijn. Net zoals CQ, heeft SI

perceptuele, cognitief-analytische en gedragsmatige componenten. Crowne (2009) suggereert dat SI mogelijk andere, meer specifieke intelligenties, zoals CQ en EI incorporeert, omdat deze specifieke intelligenties soms noodzakelijk zijn voor succesvolle sociale interacties. SI onderscheidt zich van elk van hen omdat niet alle sociale interacties EI- en CQ-vaardigheden vereisen, maar alle EI- en CQ-vaardigheden zijn wel aspecten van SI. Daarom blijkt uit analyse van de literatuur dat EI en CQ onderdelen zijn van SI, maar met een nadruk op respectievelijk emotionele en interculturele facetten. Zoals afgebeeld in figuur 2, SI is een overkoepelende term die andere aspecten van meer specifieke intelligenties bevat, zoals EI en CQ.

Figuur 2

Model van de relaties tussen sociale intelligentie, culturele intelligentie en emotionele intelligentie.

Noot. Overgenomen uit “The relationships among social intelligence, emotional intelligence and cultural intelligence” door K. A. Crowne, 2009, *Organisation Management Journal*, 6(3), p. 157. Copyright 2009 Eastern Academy of Management.

Emotionele intelligentie

Er is evidentie voor het onderscheiden van EI en CQ, alsook voor het verwantschap van deze twee concepten. Men verduidelijkt dat sociale vaardigheden, waarden en normen drastisch kunnen verschillen tussen culturen. CQ verklaart de motivatie en capaciteit om

nieuwe, onbekende sociale signalen te herkennen, aanleren en er effectief mee om te gaan. Hoewel het beide vermogens zijn, zijn CQ en EI conceptueel onderscheiden door Earley en Ang in 2003. Ze verduidelijken dat CQ het vermogen van een persoon weerspiegelt om onverwachte sociale signalen te verzamelen, te interpreteren en er effectief naar te handelen. EI behandelt deze kwesties zonder in achtneming van een culturele context. EI heeft betrekking op iemands vermogen om affectieve toestanden van personen met dezelfde of een gelijkaardige cultuur waar te nemen, te begrijpen en er effectief op te reageren. Mensen met een hoog mate van EI binnen hun eigen cultuur zijn dus niet noodzakelijk vaardig in het begrijpen van de interactie met mensen uit andere culturen, aangezien veel specifieke sociale of emotionele signalen verschillen per cultuur (Ang et al., 2007). CQ betreft bovendien niet enkel het begrijpen van de interactie, maar ook kennis over interculturele gewoontes en overtuigingen. In de verwerving en de erkenning van dit soort kennis speelt EI niet noodzakelijk een hoofdrol.

De incrementele validiteit van CQ

De vraag of er voldoende onderscheid is tussen CQ en EI is verder empirisch onderzocht. Een studie van Moon (2010) toonde de discriminante validiteit aan van het 4-factor model van CQS ten aanzien van het EI-construct. Verder vonden ze ook evidentie voor relaties tussen specifieke facetten van CQ en EI, en concludeerden ze dat deze verwante maar onderscheiden constructen zijn. Ook Kwanghyun et al. (2008) toonden de discriminante validiteit van CQ ten opzichte van EI aan. Tot slot trachtten Ward et al. (2009) in hun onderzoek de construct validiteit van CQ te bewijzen door de convergente en discriminante validiteit van CQ- en EI-scores aan te tonen. Het is hier opmerkelijk dat CQ en EI 67.2% van de variantie delen, waardoor de vraag zich aandient of de tests voldoende verschillende constructen meten. Bevindingen over de predictieve kracht van CQ zijn niet overtuigend en eerder beperkt, en roepen dus vragen op over de incrementele validiteit van CQ (Fang et al., 2018).

Het literatuuronderzoek van Solomon en Steyn (2017) rapporteert een reeks studies die positieve verbanden aantonen tussen de algemene concepten, en respectieve componenten, van CQ en interculturele aanpassing. De validiteit en betrouwbaarheid van de CQS over steekproeven, tijd en landen (Singapore en de VS) heen wordt specifiek aangetoond in het onderzoek van Ang et al. (2007). De CQS vertoonde steeds incrementele validiteit ten opzichte van andere individuele verschillen, zoals EI en persoonlijkheid, door middel van het

voorspellen van drie aspecten van interculturele effectiviteit. De resultaten toonden een systematisch patroon van relaties aan tussen dimensies van CQ en specifieke uitkomsten van interculturele effectiviteit. Metacognitieve CQ en cognitieve CQ voorspelden het maken van culturele oordelen en beslissingen, motivationele CQ en gedragsmatige CQ voorspelden culturele aanpassing en metacognitieve CQ en gedragsmatige CQ voorspelden taakprestatie. Het onderzoek van Dinglasa (2020) bevestigde dat gedragsmatige en motivationele CQ significante voorspellers waren van de interculturele aanpassing van Filipijnse expats. Verder vonden ze dat ook EI significant en positief geassocieerd was met de mate van interculturele aanpassing, hoewel CQ een hogere voorspellende waarde had. De studie van Lee et al. (2014) bewees de significantie van cognitieve, motivationele en gedragsmatige CQ, en daarnaast EI, bij het voorspellen van interculturele aanpassing. Uit de meta-analyse van Schlaegel et al. (2017) bleek dat algemene CQ, alsook de vier dimensies, additionele variantie in algemene, interactionele en werkgerelateerde interculturele aanpassing verklaarde boven EI en persoonlijkheidsdimensies. Vooral motivationele CQ bleek een dominant effect te hebben in alle uitgevoerde analyses, hetgeen ook bevestigd wordt in de studie van Zhang en Oczkowski (2015). Verder toonden Lin et al. (2012) de positieve, modererende relatie aan van EI bij het effect van CQ op de interculturele aanpassing van universiteitsstudenten. De onderzoekers controleerden bovendien voor andere, relevante variabelen zoals geslacht, leeftijd, eerdere internationale ervaring, Engelse taalvaardigheid en taalvaardigheid van het gastland. Deze bevindingen bevestigen de notie dat zowel CQ als EI significante voorspellers zijn van interculturele aanpassing en tonen de variërende significantie van de verschillende CQ-facetten, met motivationele en gedragsmatige CQ als sleutelcomponenten.

Hoewel er enige evidentie is voor de incrementele validiteit van CQ ten opzichte van EI in voorgaand onderzoek, blijft deze vraag onbeantwoord door contradictorische onderzoeksresultaten. In de tweede studie van Ward et al. (2009) suggereren de resultaten dat het incrementeel vermogen van het concept CQ in twijfel getrokken kan worden bij de voorspelling van interculturele aanpassing, hetgeen hier geoperationaliseerd werd door psychologische, socio-culturele en academische aanpassing. Culturele intelligentie verklaarde geen additionele variantie bovenop EI en taalvaardigheid bij de voorspelling van de drie aanpassingsuitkomsten. Dit tegenbewijs wordt verder aangesterkt door de longitudinale studie van Ward et al. (2011) die de vier CQ-facetten onderzocht als voorspellers van interculturele aanpassingsproblemen van internationale studenten in Nieuw-Zeeland. Hoewel de resultaten bevestigden dat, na controle voor leeftijd, geslacht, verblijfsduur in het buitenland en regio

van herkomst, een hoge motivationele CQ voorspellend was voor minder psychologische aanpassingsproblemen, bleek de totale hoeveelheid verklaarde variantie in het model niet significant. Tot slot vonden Schlaegel et al. (2021) in hun meta-analyse dat de relevantie van EI bij de voorspelling van aanpassingsuitkomsten aanzienlijk vermindert in de aanwezigheid van CQ. Nochtans lieten de resultaten ook zien dat, wanneer CQ wordt opgenomen in de analyse, EI steeds een significante relatie vertoont met de onderzochte uitkomsten. Dit suggereert dat bepaalde interculturele uitkomsten kunnen verklaard worden door CQ boven sommige, maar niet alle EI-dimensies en dat CQ dus maar gedeeltelijk incrementele validiteit vertoont bovenop EI. Er kan geconcludeerd worden dat de voorspellende waarde van CQ voor interculturele aanpassing gezamenlijk met EI nog niet uitgebreid is onderzocht en resultaten inzake hun relatieve invloed niet eenduidig zijn.

Huidige studie

In het huidig onderzoek trachten we aanvullend bewijs te vinden voor de waarde van de CQS bij het voorspellen van belangrijke interculturele uitkomsten. De definitie van CQ betreft het effectief omgaan met interculturele situaties. Hieruit kunnen we afleiden dat interculturele effectiviteit de belangrijkste uitkomst van CQ zal zijn. De belangrijkste component van interculturele effectiviteit is de capaciteit tot aanpassing in verschillende culturele contexten. Het huidig onderzoek neemt inspiratie uit het onderzoek van Ward et al. (2009), waarbij er drie verschillende aanpassingsuitkomsten worden gebruikt, namelijk psychologische, socio-culturele en academische aanpassing. In deze studie focussen we op psychologische en socio-culturele aanpassing, waarbij we zowel positieve als negatieve indicatoren van psychologische aanpassing gebruiken, namelijk levenstevredenheid en depressie. We onderzoeken of in een andere steekproef met internationale universiteitsstudenten in een Vlaams-Belgische context wel een significant effect van CQ kan worden vastgesteld.

In lijn met Ang et al. (2007) stelt de huidige studie dat hoewel CQ en EI verwante constructen zijn, CQ toch belangrijk kan zijn bij interculturele aanpassing wegens de culturele specificiteit van emoties en emotieherkenning. Daarenboven beogen we ons begrip omtrent CQ in relatie tot specifieke EI-dimensies te vergroten, in lijn met de suggestie van Schlaegel et al. (2021). We bekijken of CQ voldoende incrementele validiteit vertoont boven de twee kernvaardigheden van EI, namelijk emotiebegrip en emotieregulatiekennis. De nadruk ligt op de meting van emotiebegrip omwille van zijn theoriegedreven ontwikkeling volgens de

componentiële emotiebenadering, resulterend in sterker gedetailleerd meetinstrument voor EI. We nemen de recenter ontwikkelde schaal voor het meten van emotieregulatiekennis experimenteel mee in dit onderzoek.

De volgende hoofdonderzoeksvraag wordt onderzocht: “In welke mate kan CQ interculturele aanpassing voorspellen boven de invloed van emotionele intelligentie?” De onderzoeksvraag wordt concreet opgedeeld in drie delen naargelang de bespreking van de voorspellende waarde van CQ voor levenstevredenheid, depressie en socio-culturele aanpassingsproblemen. Omwille van het gebrek aan eenduidige bevindingen in de literatuur over de voorspellende kracht van CQ onderzoeken we dit exploratorisch.

Methode

Procedure

In dit cross-sectioneel onderzoek werden de onafhankelijke en afhankelijke variabelen gezamenlijk bevraagd in een anonieme online enquête. De onafhankelijke variabelen zijn culturele intelligentie (CQ), emotiebegrip (EU) en emotieregulatiekennis (ERK). De afhankelijke variabelen zijn levenstevredenheid, depressie en socio-culturele aanpassing. De dataverzameling ging in april 2022 van start. De doelgroep bestond uit internationale studenten die studeren aan Vlaams-Belgische universiteiten en hogescholen. Een anonieme link naar de vragenlijst, samen met een korte introductie tot het onderzoek, werd online gedeeld in Facebook-groepen van internationale studenten in Vlaanderen. In de spanne van twee maanden werden regelmatig flyers van het onderzoek verspreid. Participanten werden alsook offline gerekruteerd. De eerste poging tot dataverzameling resulteerde in een te kleine steekproef. Begin juli 2022 vertrokken de meeste internationale studenten terug naar hun thuisland en pauzeerde de dataverzameling. December 2022 ging de tweede poging tot dataverzameling van start en werd het onderzoek opnieuw online verspreid door middel van Facebook-groepen en met hulp van internationale studentenkantoren van Vlaams-Belgische universiteiten en hogescholen.

De vragenlijst bevat informatie over het onderzoek, gevolgd door een formulier ‘Informed consent’, waarmee de participant digitaal goedkeuring kan geven voor deelname aan het onderzoek, en vragen naar demografische variabelen. Hierna volgen de meetinstrumenten voor, respectievelijk, CQ, EU, ERK, levenstevredenheid, depressie en socio-culturele aanpassing. In het totaal duurt de enquête gemiddeld 10 tot 20 minuten.

Steekproef

De analyses zijn uitgevoerd op een steekproef van 95 internationale studenten. Vierenzestig participanten waren vrouwen, 29 waren mannen en twee participanten gaven geen of een derde gender aan. Leeftijd varieerde van 19 tot 45 jaar ($M = 24.8$; $SD = 4.3$). De duur van het verblijf in België was 1 tot 97 maanden ($M = 11.2$; $SD = 15.8$). De steekproef omvatte voornamelijk studenten uit Europa (54.74%) en kleinere aantallen uit Azië (25.26%), Noord- en Zuid-Amerika (11.58%), Afrika (7.37%), en Oceanië (1%). Het gastland van alle participanten was België.

Materiaal

Onafhankelijke variabelen

Cultural Intelligence Scale. Culturele intelligentie wordt gemeten met de 20-item Cultural Intelligence Scale van Ang et al. (2007). De CQS bestaat uit vier subschalen: cognitief (6 items), metacognitief (4 items), gedragsmatig (5 items), en motivationeel (5 items). De CQS bevraagt cultuurgerelateerde kennis en capaciteiten van een individu, zoals kennis van de waarden van een andere cultuur, omgaan met culturele aanpassing en aanpassing van culturele kennis. De antwoorden worden weergegeven op een 7-punt Likertschaal, gaande van ‘Strongly disagree’ (1) tot ‘Strongly agree’ (7). Hogere scores wijzen op een grotere culturele intelligentie. De originele onderzoekers rapporteerden hoge samengestelde betrouwbaarheidscoëfficiënten van de vier CQ subschalen, gaande van .71 tot .86 (Ang et al., 2007; Van Dyne et al., 2015).

Components of Emotional Understanding Test-24. Voor het meten van emotiebegrip gebruiken we een prestatiegebaseerd instrument: de 24-item Components of Emotional Understanding Test (CEUT-24) (Huyghe et al., 2022). De CEUT-24 is een korte vorm van de oorspronkelijke CEUT-SAS (Sekwena & Fontaine, 2018) en bevraagt zes emotioneel beladen scenario’s waarbij steeds vier mogelijke emotionele reacties worden weergegeven (d.w.z. de items). Participanten worden gevraagd om in elk scenario de waarschijnlijkheid van een bepaalde emotieterm, subjectieve beleving, lichamelijke reactie, en actie-neiging in te schatten op een 5-punt Likertschaal van ‘Very unlikely’ (1) tot ‘Very likely’ (5). Met een Mac Donald’s Omega (Hayes & Coutts, 2020) van meer dan .80 in twee steekproeven en meer dan .90 in de twee andere steekproeven toonden Huyghe et al. (2022) een hoge betrouwbaarheid aan voor de CEUT-24.

Components of Emotional Understanding Test-Emotion Regulation Knowledge. Voor het meten van emotieregulatiekennis maken we gebruik van zes items van het prestatiegebaseerde instrument: de Components of Emotional Understanding Test - Emotion Regulation Knowledge (CEUT-ERK) (Baele et al., 2020). De items betreffen verschillende emotieregulatiestrategieën, waarvan participanten de behulpzaamheid in een bepaalde situatie moeten beoordelen op een 5-punt Likertschaal, gaande van ‘Does not help at all’ (1) tot ‘Helps all the way’ (5). De emotieregulatie-items zijn gebalanceerd en werden gekozen op basis van hun (hoge) factorladingen (d.w.z. een gelijk aantal sterk negatief als sterk positief ladende items). De items werden vertaald van Nederlands naar Engels door middel van heen-

en terugvertaling door een onafhankelijke vakkundige. Elk van de zes items werden toegevoegd bij hun corresponderende scenario uit de CEUT-24 (Huyghe et al., 2022). Bij beide instrumenten zou de beoordeling van de respondenten over de juistheid van de items moeten samenvallen met de beoordeling van de experts (Fontaine, 2020). Inzake betrouwbaarheid van de CEUT-ERK vonden Baele et al. (2020) een Cronbach's Alfa van .81.

Afhankelijke variabelen

Satisfaction with Life Scale. De positieve indicator die we hanteren voor het meten van psychologische aanpassing is de 5-item Satisfaction With Life Scale (SWLS) (Diener et al., 1985). Deze gevalideerde vragenlijst is bedoeld om iemands globale oordeel over zijn of haar levenstevredenheid te meten (Pavot & Diener, 2008). De SWLS hanteert een 7-punt Likertschaal, gaande van 'Strongly disagree' (1) tot 'Strongly agree' (7). Het originele onderzoek van Diener et al. (1985) wezen op een goede interne consistentie voor de SWLS ($\alpha = .87$). Een meta-analyse van 62 artikelen rapporteerde een matige gemiddelde betrouwbaarheid ($\alpha = .78$) (Vassar, 2008).

Zung Self-rating Depression Scale. Verder gebruiken we een negatieve beoordelingsmaat van psychologische aanpassing: de Zung Self-rating Depression Scale (SDS) (Zung, 1965), bestaande uit 15 items. Participanten beoordelen elk item met betrekking tot hoe zij zich de afgelopen dagen hebben gevoeld op een 4-punt Likertschaal, gaande van 'A little of the time' (1) tot 'Most of the time' (4). Hoe hoger het getal van het item, hoe ongunstiger aldus de respons. De SDS wordt reeds gebruikt als indicator van psychologische aanpassing (Sapranaviciute et al., 2012; Searle & Ward, 1990; Ward et al., 2009) en heeft in vele studies een goede betrouwbaarheid en validiteit aangetoond. Onderzoekers rapporteren betrouwbaarheidscoëfficiënten gaande van .78 tot .90 (Aradilla-Herrero et al., 2014; Campbell et al., 2012; de Jonghe & Baneke, 1989; Dugan et al., 1998; Ward et al., 2009).

Sociocultural Adaptation Scale. Socio-culturele aanpassing wordt gemeten aan de hand van de 23-item Sociocultural Adaptation Scale (SCAS) (Searle & Ward, 1990). Participanten moeten de moeilijkheidsgraad aangeven op een aantal gebieden, gerelateerd aan het alledaagse leven in een ander land, aan de hand van een 5-punt Likertschaal, gaande van 'No difficulty' (1) tot 'Extreme difficulty' (5). Hoe hoger de score op de SCAS, hoe minder aldus de mate van socio-culturele aanpassing. Omwille van deze reden spreken we in ons onderzoek over socio-culturele aanpassingsproblemen (SCAP). De SCAS is een flexibel

instrument en kan gemakkelijk worden aangepast aan de beoogde steekproef. De SCAS werd in eerdere studies gebruikt bij steekproeven van internationale studenten en rapporteerden interne betrouwbaarheidscoëfficiënten van .84 tot .94 (Wang & Mallinckrodt, 2006; Ward & Kennedy, 1999). De meta-analyse in studie 1 van Wilson (2013) wees aan dat de SCAS, met een variërend aantal items, een algemene Cronbach's Alfa van .87 had in de 80 geïnccludeerde studies. De meeste versies bevatten 20 tot 23 items (Ward & Kennedy, 1999), zoals dit ook het geval is in de studies van Ward et al. (2009).

Data-analyse

Oorspronkelijk namen 227 participanten deel aan het onderzoek. A priori is er gefilterd op voltooiingsgraad en het gewenste gastland (België) om de gewenste steekproef te bekomen. De resulterende steekproef omvatte 98 participanten. We besloten twee participanten met *outliers* op de CEUT-24 en één participant met een *outlier* op de CQS uit te sluiten om een disproportionele impact op de resultaten te vermijden. Vanwege enkel technische problemen bij het doorkomen van de gegevens bevatte de data enkele ontbrekende waarden. Omdat dit ging om een klein en ad random verspreid aantal, hebben we de ontbrekende waarden vervangen door de itemgemiddeldes.

Gegeven de heterogeniteit van de steekproef gaan we in de resultaten-sectie na of de interne structuur van de meetinstrumenten beantwoordt aan de theoretische verwachtingen aan de hand van PCA met Promax-rotatie, en bijkomend Procrustes-rotatie voor de CQS, CEUT-24 en CEUT-ERK. Hierna worden de psychometrische eigenschappen (d.w.z. de betrouwbaarheid van de schalen) gerapporteerd, en tot slot de resultaten inzake de incrementele validiteit van de CQS bij de voorspelling van interculturele aanpassing. De relaties tussen de variabelen werden onderzocht met behulp van hiërarchische regressieanalyses, waarbij in stap 1 de controlevariabelen (d.w.z. leeftijd en gender) werden opgenomen; in stap 2 en 3 werden respectievelijk de CEUT-24 en CEUT-ERK toegevoegd; en in stap 4 de CQS. De data werd geanalyseerd via het computerprogramma IBM SPSS Statistics (versie 28).

Resultaten

De resultaten worden in twee fasen gerapporteerd: (a) interne structuur en interne consistentie van de meetinstrumenten en (b) de incrementele validiteit van CQ bij de voorspelling van interculturele aanpassing.

Interne structuur en interne consistentie

Alvorens het uitvoeren van de regressieanalyses, bekijken we of we voldoende interne validiteit en betrouwbaarheid terugvinden voor de meetinstrumenten in de geringe steekproef ($n = 95$). De interne consistentie van de meetinstrumenten werd bestudeerd door middel van Cronbach's Alfa. De interne structuur werd steeds onderzocht aan de hand van PCA.

Interne consistentie

De psychometrische eigenschappen van de scores zijn weergegeven in tabel 1. Buiten voor de CEUT-ERK, leverden alle metingen acceptabele tot sterke betrouwbaarheidscoëfficiënten op met Cronbach Alfa's van .70 tot .88. De CEUT-ERK met 6 items bevat een lage betrouwbaarheid ($\alpha = .29$). Na het verwijderen van item 6, stijgt de betrouwbaarheid maar blijft deze relatief laag ($\alpha = .40$).

Tabel 1

Psychometrische eigenschappen van de afhankelijke en onafhankelijke variabelen

Schaal	Aantal items	<i>M</i>	<i>SD</i>	Cronbach's Alfa
CQS	20	95.8	14.7	.86
MC CQ	4	21.0	4.1	.75
COG CQ	6	24.9	5.3	.70
MOT CQ	5	27.3	4.1	.75
BEH CQ	5	22.7	5.8	.77
CEUT-24	24	107.1	6.5	.80
CEUT-ERK	5	20.9	2.3	.40
SWLS	5	23.2	6.7	.87
SDS	15	41.6	10.2	.88
SCAS	23	44.5	10.8	.85

Noot. CQS = Cultural Intelligence Scale; MC CQ = Metacognitieve CQ; COG CQ = Cognitieve CQ; MOT CQ = Motivationale CQ; BEH CQ = Gedragmatige CQ; CEUT-24 = Components of Emotional Understanding Test-24; CEUT-ERK = Components of Emotion Understanding Test – Emotion Regulation Knowledge; SWLS = Satisfaction With Life Scale; SDS = Zung Self-rating Depression Scale; SCAS = Sociocultural Adaptation Scale

Interne structuur

CQS. Voor de interne structuur van de CQS na te gaan werd initieel een PCA met Promax-rotatie uitgevoerd. Het screeplot geeft indicatie voor één onderliggende factor, een algemene CQ-factor. We zien dat 30.42% van de totale variantie kan worden verklaard door de eerste component. Alternatief, een 4-factorstructuur verklaart 57.10% van de totale variantie. We hebben een orthogonale Procrustes-rotatie gedaan om na te gaan hoezeer de 4-factorstructuur aansluit bij de a priori verwachte structuur van het instrument. Hieruit bleek dat alle items het hoogst laden op hun bijhorende subschaal¹, wat de 4-factorstructuur van de CQS bevestigt. De factorladingen in de 1-factorstructuur en Procrustes-geroteerde 4-factorstructuur zijn weergegeven in tabel 2 (bijlage 1).

CEUT-24. In de PCA wijst het screeplot duidelijk op één dominante factor voor de CEUT-24, die 20.78% van de totale variantie verklaart. De factorladingen weerspiegelen de verwachte emotionele intelligentie begripsfactor, waarbij correcte items hoog positief laden en incorrecte items hoog negatief laden op de bipolaire EU-factor (Huyghe et al., 2022; Sekwena & Fontaine, 2018). Participanten met een hogere mate van emotiebegrip scoren hoger op de correcte items en lager op de incorrecte items.

CEUT-ERK. De PCA wijst op één dominante factor. Item 6 correleert echter zeer laag met de onderliggende component, alsook met de andere items. We verwijderden dit item bij verdere analyse. Na rotatie naar de theoretische verwachte structuur vinden we evidentie voor een bipolaire EI-factor (Baele et al., 2020), namelijk emotieregulatiekennis, die 30.85% van de totale variantie verklaart. Items die positief laden op de eerste component zijn correcte items, items die negatief laden op deze component zijn incorrecte items. Hoe meer emotieregulatiekennis een participant bezit, hoe meer de participant de niet-helpende

¹ Twee items, namelijk MC4 en COG2, vertoonden echter hoge crossladingen.

emotieregulatiestrategieën beoordeelt aan de onderkant van de beoordelingsschaal en hoe meer de participant helpende emotieregulatiestrategieën beoordeelt aan de bovenkant van de schaal.

SWLS. Gekeken naar theoretisch verwachte structuur (López-Ortega et al., 2016; Maroufizadeh et al., 2016) en het screeplot, vinden we één onderliggende component, die 66.46% van de totale variantie verklaart. We zien voor de SWLS een ééndimensionale structuur met levenstevredenheid als onderliggende factor.

SDS. Het screeplot geeft indicatie voor één onderliggende component, die 32.12% van de totale variantie verklaart. Aan de hand van de theoretisch verwachte structuur en het screeplot besluiten we een ééndimensionale structuur voor de SDS met een algemene depressiefactor (Zung, 1965).

SCAS. Het screeplot wijst op één dominante factor, die 25.38% van de totale variantie verklaart. De resultaten bewijzen de 1-factorstructuur van socio-culturele aanpassing (Ward & Kennedy, 1999).

De voorspellende waarde van CQ

Vervolgens bespreken we de voorspellende waarde van CQ voor levenstevredenheid, depressie en socio-culturele aanpassingsproblemen (SCAP). Allereerst bespreken we de correlaties tussen CQ, de vier facetten van CQ en EI, alsook hun respectieve verbanden met de aanpassingsuitkomsten. Hierna bespreken we de incrementele validiteit van de CQS aan de hand van drie hiërarchische regressieanalyses voor levenstevredenheid, depressie en SCAP.

Correlaties

Hoewel de onderlinge correlaties tussen alle CQ-subschalen hoog en statistisch significant zijn ($p < .001$), correleert motivationele CQ relatief laag met cognitieve CQ ($r = .32$) en gedragsmatige CQ ($r = .36$). CQ correleert enkel significant met emotieregulatiekennis ($r = .22$; $p < .05$). Dit positief verband is echter zwak. Verder vonden we geen significante correlaties tussen scores van CQ en EI. Emotiebegrip en emotieregulatiekennis correleren positief significant ($r = .34$; $p < .001$). De correlatiecoëfficiënt tussen de twee EI-vaardigheden is echter laag genoeg om discriminante

validiteit vast te stellen. Verdere tests, gericht op het toetsen van multicollineariteit, wezen aan dat de data voldoet aan de collineariteitsassumptie. De VIF-waarden voor alle variabelen waren kleiner dan 5, en de tolerantie was telkens groter dan 0.1. Verder vinden we significante verbanden tussen de maten voor interculturele aanpassing, waarbij levenstevredenheid zich negatief verhoudt tot depressie en SCAP en depressie positief tot SCAP.

Met de uitzondering van motivationele CQ, vinden we geen significante verbanden tussen CQ-scores en de aanpassingsuitkomsten. Motivationele CQ correleert negatief significant met twee aanpassinguitkomsten: depressie ($r = -.21; p < .05$) en SCAP ($r = -.21; p < .05$). Verder correleert emotiebegrip positief significant met levenstevredenheid ($r = .25; p < .05$). Emotieregulatiekennis correleert positief met levenstevredenheid ($r = .28; p < .001$) en negatief met SCAP ($r = -.25; p < .05$). De correlaties tussen alle variabelen zijn weergegeven in tabel 3.

Tabel 3

Correlatietabel van de onafhankelijke en afhankelijke variabelen

Variable	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1. CQ	—	.75**	.80**	.67**	.80**	.02	.22*	.02	.00	-.15
2. MC CQ		—	.48**	.48**	.41**	.07	.20	-.07	.03	-.07
3. COG CQ			—	.32**	.54**	-.02	.16	-.02	.05	-.13
4. MOT CQ				—	.36**	.15	.13	.18	-.21*	-.21*
5. BEH CQ					—	-.09	.19	-.00	.07	-.05
6. EU						—	.34**	.25*	-.09	-.19
7. ERK							—	.28**	-.17	-.25*
8. Levenstevredenheid								—	-.59**	-.34**
9. Depressie									—	.37**
10. SCAP										—

Noot. CQ = Culturele intelligentie; MC CQ = Metacognitieve CQ; COG CQ = Cognitieve CQ; MOT CQ = Motivationale CQ; BEH CQ =

Gedragmatige CQ; EU = Emotiebegrip; ERK = Emotieregulatiekennis; SCAP = Socio-culturele aanpassingsproblemen

* $p < .05$. ** $p < .01$.

Incrementele validiteit

Tabel 4 bevat de resultaten van de drie regressieanalyses. Telkens worden leeftijd en gender in de eerste stap ingevoerd als controlevariabelen. Vervolgens worden in stap 2 en 3 respectievelijk de metingen van EU en ERK toegevoegd als predictoren. In de laatste stap voegen we CQ toe als predictor om de incrementele validiteit te onderzoeken.

Levenstevredenheid. Leeftijd en gender hadden geen statistisch significante effecten in de regressievergelijkingen. EU had een significant effect op levenstevredenheid in stap 2 ($\beta = .24$; $p < .05$), dat verdween in stap 3 na toevoeging van ERK. ERK had zowel in stap 3 ($\beta = .21$; $p < .05$) als stap 4 ($\beta = .24$; $p < .05$) een significant, positief effect op levenstevredenheid. Hoewel de laatste stap niet leidde tot een significante toename in verklaarde variantie, was er in de laatste stap wel een significant positief effect van motivationele CQ op levenstevredenheid ($\beta = .26$; $p < .05$). Leeftijd, gender, EU, ERK en CQ verklaarden gezamenlijk 18% van de variantie in levenstevredenheid ($F(8, 86) = 2.29$; $p < .05$).

Depressie. Voor leeftijd, gender, EU en ERK werd er geen significant effect gevonden op depressie in de regressievergelijkingen. Zoals bij levenstevredenheid bleek dat de laatste stap niet leidde tot een significante toename in verklaarde variantie, maar dat er wel een significant, negatief effect was van motivationele CQ ($\beta = -.32$; $p < .05$). Leeftijd, gender, EU, ERK en CQ verklaarden gezamenlijk slechts 12% van de variantie in depressie ($F(8, 86) = 1.43$; $p = .20$).

SCAP. We vonden geen significant effect van de predictoren op SCAP in de regressieanalyses. Bovendien waren geen van de regressievergelijkingen statistisch significant.

Tabel 4

Standaardcoëfficiënten (β) in de hiërarchische regressieanalyses voor de voorspelling van psychologische en socio-culturele aanpassing

Variabele	Levenstevredenheid				Depressie				SCAP			
	Stap				Stap				Stap			
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4
Leeftijd	-.03	-.02	-.01	-.02	-.04	-.04	-.05	-.05	.04	.04	.03	.06
Gender	.12	.10	.09	.10	.01	.01	.02	-.01	-.10	-.09	-.08	-.09
EU		.24*	.17	.13		-.09	-.04	.03		-.18	-.11	-.08
ERK			.21*	.24*			-.16	-.21			-.20	-.20
MC CQ				-.22				.15				.11
COG CQ				.00				.06				-.15
MOT CQ				.26*				-.32*				-.22
BEH CQ				-.05				.14				.10
R ²	.02	.08	.12*	.18*	.00	.01	.03	.12	.01	.05	.08	.13
R ² Change	.02	.06**	.04*	.06	.00	.01	.02	.08	.01	.03	.04	.05

Noot. EU = Emotiebegrip; ERK = Emotieregulatiekennis; MC CQ = Metacognitieve CQ; COG CQ = Cognitieve CQ; MOT CQ =

Motivatieve CQ; BEH CQ = Gedragmatige CQ; SCAP = Socio-culturele aanpassingsproblemen

* $p < .05$. ** $p < .01$.

Discussie

Interne structuur en interne consistentie

Alvorens het onderzoeken van de incrementele validiteit van CQ, bewezen we dat de meetinstrumenten voldoende constructvaliditeit en betrouwbaarheid vertoonden in onze steekproef. Buiten voor de meting van emotieregulatiekennis, leverden alle metingen acceptabele tot hoge betrouwbaarheidscoëfficiënten op. De hoge betrouwbaarheid van de CQS, de CEUT-24, de SWLS, de SDS en de SCAS is in lijn met voorgaand onderzoek (Ang et al., 2007; Diener et al., 1985; Huyghe et al., 2022; Ward & Kennedy, 1999; Zung, 1965). Een mogelijke verklaring voor de lage betrouwbaarheid van de CEUT-ERK, vergeleken met Baele et al. (2020), is de gevoeligheid van Cronbach's Alfa voor het aantal items in een test. Voor schalen met een beperkt aantal items (minder dan 20) mogen we een lagere Alfa accepteren (Cortina, 1993).

In lijn met de theoretische verwachtingen vonden we evidentie voor één onderliggende, algemene CQ-factor, alsook voor de 4-factorstructuur van CQ (Ang et al., 2007). Correlaties tussen de vier CQ-facetten en de hogere-orde CQ-factor, evenals de onderlinge correlaties tussen de CQ-facetten, waren hoog en statistisch significant met uitzondering van de lagere correlaties tussen enerzijds motivationele CQ en anderzijds cognitieve CQ en gedragsmatige CQ. Verder vonden we voor beide metingen van emotionele intelligentie zoals verwacht één onderliggende bipolaire EI-vaardigheidsfactor, namelijk emotiebegrip voor de CEUT-24 (Huyghe et al., 2022) en emotieregulatiekennis voor de CEUT-ERK (Baele et al., 2020). De resultaten bevestigden verder de theoretische verwachte interne structuur van de aanpassingsmaten. De SWLS (Diener et al., 1985), de SDS (Zung, 1965) en de SCAS (Ward & Kennedy, 1999) bevatten allen een ééndimensionale structuur, met als onderliggende factoren respectievelijk levenstevredenheid, depressie en socio-culturele aanpassing. Een kritische noot inzake de SDS is het gebrek aan consensus over zijn factorstructuur. Naast de hogere-orde algemene depressie-factor stelde Zung (1965) geen formele subschalen vast (Addington et al., 1996). Voorgaand onderzoek suggereert doorgaans twee tot vijf onderliggende factoren (Shafer, 2006), hetgeen we niet terugvonden in deze steekproef.

Incrementele validiteit

In tegenstelling tot de studie van Ward et al. (2009), waar culturele en emotionele intelligentie 67.2% van de variantie deelden, gaven onze resultaten zwakke verbanden aan tussen CQ- en EI-scores. Onze bevindingen indiceren dat ze voldoende verschillende constructen meten en vormen aanvullend bewijs voor de bewering van Earley en Ang (2003) dat CQ en EI afzonderlijke en verschillende vormen van intelligentie zijn.

Overeenkomstig met de bevindingen van Ward et al. (2009), was er geen steun voor de incrementele validiteit van de algemene meting van culturele intelligentie. CQ kon geen additionele variantie verklaren in de drie aanpassingsuitkomsten boven EI. Er was wel een significante effect van motivationele CQ op psychologische aanpassing (d.w.z. levenstevredenheid en depressie). Deze bevindingen komen deels overeen met die van Ward et al. (2009), die een significant effect vonden van motivationele CQ bij de voorspelling van levenstevredenheid en socio-culturele aanpassing, maar niet bij depressie. Voorgaand onderzoek toont alsook aan dat motivationele CQ vaak het sterkst, of als enige, interculturele aanpassingsuitkomsten incrementeel kan voorspellen (Ang et al., 2007; Dinglasa, 2020; Schlaegel et al., 2017; Zhang & Oczkowski, 2016). Motivationele CQ wordt beschreven als een speciale vorm van *self-efficacy*, gerelateerd aan de algemene bereidheid van een individu om zich te engageren met een nieuwe cultuur en de nuances van deze cultuur eigen te maken (Ang & Earley, 2003). Algemene *self-efficacy* is het geloof van een persoon in zijn of haar capaciteiten om een specifieke taak of actie uit te voeren (Bandura, 1982). Het beschrijft hoe een individu zijn of haar gedrag reguleert in interactie met de omgeving (Bandura, 1997) en is reeds een aangewezen voorspeller van interculturele aanpassing (Bhaskar-Shrinivas et al., 2005; Harrison et al., 1996; Palthe, 2004), en specifiekere levenstevredenheid en depressie (Gebregergis et al., 2019). Recentere studies tonen daarenboven aan dat *self-efficacy* ontwikkeling van CQ kan voorspellen (MacNab & Worthley, 2012; Rujiprak, 2016; Wawrosz & Jurásek, 2021). Individuen met een hogere mate van motivationele CQ zijn niet enkel meer waarschijnlijk te genieten van en actief te zoeken naar interculturele ervaringen, maar zijn ook meer geneigd om doelen te stellen tijdens een internationale ervaring en tijd en energie te investeren in het nastreven ervan (Ang & Earley, 2003; Chen et al., 2010; Earley & Peterson, 2004). Ze hebben aldus een grotere kans om zich blijvend in te spannen om zich voortdurend aan te passen (Huff et al., 2014). De unieke voorspellende kracht van motivationele CQ impliceert dat de intrinsieke motivatie en het zelfregulerend vermogen van de student de

meest vitale factoren zijn om zich succesvol aan te passen in een nieuwe culturele context en bijgevolg de mentale eisen, die hiermee gepaard gaan, het hoofd te bieden.

In hun studie vonden Ward et al. (2009) dat zelfrapportage EI een significante voorspeller was van levenstevredenheid, maar niet van depressie en socio-culturele aanpassing. Ook in dit onderzoek vonden we bewijs voor de incrementele validiteit van emotieregulatiekennis, maar niet van emotiebegrip, voor de voorspelling van levenstevredenheid. De theoretische analyse van Salovey et al. (1999) beschrijft de Emotional Coping Hierarchy met drie levels van EI-vaardigheden. In dit kader gaat emotiebegrip conceptueel vooraf aan bewuste emotieregulatie omdat regulatie pas mogelijk is nadat begrip heeft plaatsgevonden. Het empirisch onderzochte cascademodel van Joseph en Newman (2010) bevestigt dat emotieregulatie een centraal element is van EI, en dat het de effecten medieert van de andere EI-facetten op werkprestaties. De onderzoekers bewezen ook dat de relatie tussen emotieperceptie en emotieregulatie wordt gemedieerd door emotiebegrip. Echter, cross-sectionele data ondermijnt deze bevinding, doordat dit proces niet longitudinaal waargenomen kon worden. Hoewel onderzoek naar de invloed van emotiebegrip zeer beperkt is, vonden Roberts et al. (2008) geen significant effect van emotiebegrip op levenstevredenheid. Eerdere studies leverden reeds overtuigend bewijs dat hoge emotieregulatie consistent de belangrijkste voorspeller is van positieve interculturele aanpassingsuitkomsten, waaronder levenstevredenheid (Matsumoto et al., 2003; Yoo et al., 2006). In het huidige onderzoek vonden we een significant effect van emotiebegrip op levenstevredenheid, dat verdween nadat emotieregulatiekennis werd toegevoegd als voorspeller. Deze bevindingen suggereren dat emotieregulatie het meest interessante EI-component is om aanpassingsuitkomsten te onderzoeken. Recent onderzoek heeft aangetoond dat, hoewel emotieperceptie universeler is, emotiebegrip en emotieregulatie meer cultuurspecifiek zijn (Shao et al., 2015). Dit suggereert dat CQ-dimensies bepaalde uitkomsten incrementeel kunnen verklaren boven sommige, maar niet alle EI-dimensies. Het consistente, significante effect van emotieregulatiekennis levert aanvullend bewijs voor het bijzondere belang van emotieregulatie bij de voorspelling van psychologisch welzijn in een interculturele context.

De huidige studie beantwoordt ook aan de vraag naar verschillende meetbenaderingen voor EI, waardoor empirisch onderzoek niet langer uitsluitend steunt op één dominant instrument. Hierdoor kunnen methodologische meetproblemen in voorgaand onderzoek

verhelderd worden doordat onderzoekers de resultaten kunnen interpreteren als methode- of constructgerelateerd (MacCann & Roberts, 2008). Het gebruik van prestatiegebaseerde SJT's in deze studie leidt tot een accuratere meting van EI als vermogen vanwege sterke correlaties met metingen van cognitief vermogen en een gebrek aan overlap met dimensies van persoonlijkheid (Conte, 2005; Davies et al., 1998; Roberts et al., 2008). SJT-gebaseerde EI-instrumenten houden bovendien sterker verband met andere prestatiegebaseerde EI-instrumenten dan met zelfrapportage EI-instrumenten (Libbrecht & Lievens, 2012). Tot slot draagt het huidige onderzoek bij tot het dichten van de kloof in wetenschappelijk onderzoek betreffende het dominante gebruik van één paradigma van EI door emotionele intelligentie opnieuw te conceptualiseren via de empirisch ondersteunde componentiële emotiebenadering (Fontaine et al., 2007, 2013).

Tot slot vonden we geen significante effecten van individuele verschillen (d.w.z. CQ en EI) op socio-culturele aanpassing. Dit is niet geheel onverwacht, aangezien psychologische aanpassing eerder beïnvloed wordt door persoonsvariabelen en socio-culturele aanpassing vaker door situationele en aan leren-gerelateerde variabelen (Wilson, 2013).

Beperkingen en suggesties voor verder onderzoek

De eerste beperking betreft de steekproefomvang en het onderzoeksopzet. Vanwege de lage respons van internationale studenten was de grootte van de steekproef eerder beperkt. De bevindingen moeten dus met enige voorzichtigheid worden bekeken. Bovendien is de huidige studie een cross-sectioneel onderzoek. Longitudinaal onderzoek kan sterkere causale conclusies genereren inzake de predictieve kracht van CQ en EI. Aan de hand van longitudinale data kan ook het belang van emotiebegrip als voorloper van emotieregulatiekennis beter bestudeerd worden.

De tweede beperking betreft een gelimiteerde focus op CQ en EI als voorspellers van interculturele aanpassing, in tegenstelling tot Ward et al. (2009) die ook klassieke intelligentie, persoonlijkheid en taalvaardigheid opnamen in hun onderzoek. Het huidige onderzoek was oorspronkelijk longitudinaal en omvatte zeven onafhankelijke factoren, waaronder CQ, EU, ERK, klassieke intelligentie, persoonlijkheid, het sociale netwerk en Engelse taalvaardigheid. We waren echter genooddaakt om het onderzoek in te perken vanwege de lage respons, wat mogelijks toe te schrijven was aan de omvang en duur van de oorspronkelijke vragenlijst. Gezien de invloed van persoonlijkheid en situationele factoren op

respectievelijk psychologische en socio-culturele aanpassing, zou de inclusie van deze factoren een waardevolle bijdrage kunnen leveren. Specifiek suggereren we het opnemen van taalvaardigheid (Shafaei & Razak, 2016), sociale steun (Bender et al., 2019; Shu et al., 2020) en persoonlijkheid (Harari et al., 2018) als predictoren in verder onderzoek. Het invoeren van elke emotieregulatiestrategie vereist bovendien zowel weten wat te doen en de wil of neiging om het daadwerkelijk te doen. Als zodanig moeten kennis van emoties (d.w.z. EI) en emotionele neigingen (d.w.z. persoonlijkheid) samen worden bestudeerd (Roberts et al., 2016).

De derde beperking betreft de Westerse context van de huidige studie. Met de uitzondering van China, spelen bestaande studies omtrent interculturele aanpassing zich reeds voornamelijk af in Westerse contexten (Peng & Wu, 2019). Studies in niet-Westerse en macro-contexten zijn ondervertegenwoordigd, wat kan leiden tot een ontoereikend inzicht in de complexiteit van de effecten. Bovendien vereist intercultureel onderzoek een zekere mate van interculturele gelijkwaardigheid binnen metingen en psychologische constructen en de operationalisering ervan, opdat deze op dezelfde manier worden geïnterpreteerd door personen van verschillende culturen (Hui & Triandis, 1985). De prestatiegebaseerde CEUT-24 (Huyghe et al., 2022) voldoet aan deze notie door zijn ontwikkeling binnen de multiculturele context van Zuid-Afrika, waarbij er aandacht was voor de culturele relevantie van de emotionele testinhoud en de operationalisering ervan (Sekwena & Fontaine, 2018). Voor de CQS bleek dat, in tegenstelling tot de bewering van Ang et al. (2007), de oorspronkelijke vierdimensionale CQS discriminante validiteit mist en geen cross-culturele meetinvariantie bezit in een steekproef van Nederlandse en Chinese studenten (Bücker et al., 2016). In onze steekproef vonden we echter wel bewijs voor de vierdimensionale structuur van de CQS, weliswaar in een Vlaams-Belgische, en dus Westerse, context.

Tot slot zou verder onderzoek baat hebben bij het gebruik van prestatiegebaseerde meetinstrumenten voor het meten van CQ omwille van een grotere gelijktijdige and predictieve validiteit (Matthews et al., 2004). De reeds genoemde voordelen bewijzen de waarde van het verdere gebruik van prestatiegebaseerde SJT's, zoals de CEUT-24 en de CEUT-ERK, voor het meten van EI. Voor verder onderzoek naar de emotiebegrip en emotieregulatiekennis is het aangeraden om meerdere emotieregulatie-items van de CEUT-ERK op te nemen bij elk scenario van de CEUT-24 voor een betrouwbaardere meting. Aangezien er in de huidige steekproef voldoende discriminante validiteit was voor de twee

metingen van EI-vaardigheden, en geen probleem van multicollineariteit, raden we aan om de twee meetinstrumenten te combineren, maar als afzonderlijke variabelen te beschouwen. Metingen van CQ kunnen zouden baat kunnen hebben bij het gebruik van de intercultural Situational Judgement Test (iSJT) van Rockstuhl et al. (2014). Ontwikkeling en validatie van nieuwe prestatiegebaseerde instrumenten volgens de SJT-benadering, gebaseerd op de 4-factor theorie (Ang et al., 2007), kunnen verder een waardevolle bijdrage leveren aan toekomstig empirisch onderzoek.

Conclusie

De huidige studie beantwoordt aan de nood aan verder onderzoek naar de voorspellende waarde van CQ en een beter begrip inzake de relaties tussen specifieke dimensies van CQ en EI. We onderzochten de incrementele waarde van vier CQ-dimensies boven emotiebegrip en emotieregulatiekennis bij de voorspelling van psychologische en socio-culturele aanpassing van internationale studenten in een Vlaams-Belgische context. Daarnaast onderzochten we de conceptuele en meetproblemen die voortvloeien uit de ontwikkeling van het relatief nieuwe CQ-construct (Earley & Ang, 2003). Onze bevindingen bevestigen dat CQ een betrouwbaar, 4-factor construct is, waarvan de scores discriminante validiteit vertonen ten opzichte van scores van twee EI-kernvaardigheden. De resultaten leveren echter aanvullend bewijs voor een gebrek aan incrementele validiteit van de CQS. Met de uitzondering van motivationele CQ, slaagde CQ er niet in extra variantie te verklaren in psychologische en socio-culturele aanpassingsresultaten bovenop EI. De bevindingen trekken de suggestie van Earley en Ang (2003) in twijfel dat CQ een significante bijdrage kan leveren aan de voorspelling van interculturele aanpassing over contexten heen. Tot slot wijzen de significante effecten van emotieregulatiekennis en motivationele CQ op het belang van een individu's zelfregulerend vermogen om zich succesvol aan te passen in een nieuwe culturele context.

Referenties

- Addington, D., Addington, J., & Atkinson, M. (1996). A psychometric comparison of the Calgary Depression Scale for Schizophrenia and the Hamilton Depression Rating Scale. *Schizophrenia Research*, 19(2–3), 205–212. [https://doi.org/10.1016/0920-9964\(95\)00070-4](https://doi.org/10.1016/0920-9964(95)00070-4)
- Akanwa, E. E. (2015). International Students in Western Developed Countries: History, Challenges, and Prospects. *Journal of International Students*, 5(3), 271–284. <https://doi.org/10.32674/JIS.V5I3.421>
- Allen, V., Rahman, N., Weissman, A., MacCann, C., Lewis, C., & Roberts, R. D. (2015). The Situational Test of Emotional Management-Brief (STEM-B): Development and validation using item response theory and latent class analysis. *Personality and Individual Differences*, 81, 195–200. <https://doi.org/10.1016/j.paid.2015.01.053>
- Alon, I., Boulanger, M., Meyers, J., & Taras, V. (2016). The development and validation of the Business Cultural Intelligence Quotient. *Cross Cultural and Strategic Management*, 23(1), 78–100. <https://doi.org/10.1108/CCSM-10-2015-0138>
- Andrade, M. S. (2006). International students in English-speaking universities: Adjustment factors. *Journal of Research in International Education*, 5(2), 131–154. <https://doi.org/10.1177/1475240906065589>
- Ang, S., & Earley, P. C. (2003). *Cultural Intelligence: Individual Interactions Across Cultures*. Stanford University Press.
- Ang, S., & Van Dyne, L. (2015). *Handbook of Cultural Intelligence: Theory, Measurement, and Applications*. Routledge.
- Ang, S., Van Dyne, L., Koh, C., Ng, K. Y., Templer, K. J., Tay, C., & Chandrasekar, N. A. (2007). Cultural Intelligence: Its Measurement and Effects on Cultural Judgment and Decision Making, Cultural Adaptation and Task Performance. *Management and*

- Organization Review*, 3(3), 335–371. <https://doi.org/10.1111/j.1740-8784.2007.00082.x>
- Aradilla-Herrero, A., Tomás-Sábado, J., & Gómez-Benito, J. (2014). Associations between emotional intelligence, depression and suicide risk in nursing students. *Nurse Education Today*, 34(4), 520–525. <https://doi.org/10.1016/J.NEDT.2013.07.001>
- Baele, L., Desmet, M., Fontaine, J. R., & Rosseel, Y. (2020). *Een validatiestudie van een nieuw meetinstrument voor emotieregulatiekennis, ontwikkeld volgens de Situationele Beoordelingstest benadering* [Master's thesis, Universiteit Gent].
Universiteitsbibliotheek Gent. <https://lib.ugent.be/catalog/rug01:002838790>
- Bandura, A. (1982). Self-efficacy mechanism in human agency. *American Psychologist*, 37(2), 122–147. <https://doi.org/10.1037/0003-066X.37.2.122>
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. Freeman.
- Barzykowski, K., Majda, A., Szkup, M., & Przyłęcki, P. (2019). The Polish version of the Cultural Intelligence Scale: Assessment of its reliability and validity among healthcare professionals and medical faculty students. *PloS One*, 14(11), e0225240.
<https://doi.org/10.1371/JOURNAL.PONE.0225240>
- Beech, S. (2017). International Student Mobility: A Critical Overview. In T. Skelton, T. Abebe, & J. Waters (Eds.), *Laboring and Learning* (Vol. 10, pp. 285–316). Springer.
https://doi.org/10.1007/978-981-287-032-2_10
- Bender, M., van Osch, Y., Slegers, W., & Ye, M. (2019). Social support benefits psychological adjustment of international students: Evidence from a meta-analysis. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 50(7), 827–847.
<https://doi.org/10.1177/0022022119861151>
- Bethel, A., Ward, C., & Fetvadjev, V. H. (2020). Cross-Cultural Transition and Psychological Adaptation of International Students: The Mediating Role of Host National Connectedness. *Frontiers in Education*, 5, 539950.

<https://doi.org/10.3389/FEDUC.2020.539950>

Bhaskar-Shrinivas, P., Harrison, D. A., Shaffer, M. A., & Luk, D. M. (2005). Input-based and time-based models of international adjustment: Meta-analytic evidence and theoretical extensions. *Academy of Management Journal*, 48(2), 257–281.

<https://doi.org/10.5465/AMJ.2005.16928400>

Bierwiazek, K., & Waldzus, S. (2016). Socio-cultural factors as antecedents of cross-cultural adaptation in expatriates, international students, and migrants: A review. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 47(6), 767–817.

<https://doi.org/10.1177/0022022116644526>

Brackett, M. A., Rivers, S. E., Shiffman, S., Lerner, N., & Salovey, P. (2006). Relating emotional abilities to social functioning: A comparison of self-report and performance measures of emotional intelligence. *Journal of Personality and Social Psychology*, 91(4), 780–795. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.91.4.780>

Bücker, J., Furrer, O., & Lin, Y. (2015). Measuring cultural intelligence (CQ): A new test of the CQ scale. *International Journal of Cross Cultural Management*, 15(3), 259–284.

<https://doi.org/10.1177/1470595815606741>

Bücker, J., Furrer, O., & Peeters Weem, T. (2016). Robustness and cross-cultural equivalence of the Cultural Intelligence Scale (CQS). *Journal of Global Mobility: The Home of Expatriate Management Research*, 4(3), 300–325. <https://doi.org/10.1108/JGM-05-2016-0022>

Campbell, M. H., Maynard, D., Roberti, J. W., & Emmanuel, M. K. (2012). A comparison of the psychometric strengths of the public-domain Zung Self-rating Depression Scale with the proprietary Beck Depression Inventory-II in Barbados. *The West Indian Medical Journal*, 61(5), 483–488. <https://doi.org/10.7727/WIMJ.2010.145>

Chen, G., Kirkman, B. L., Kim, K., Farh, C. I., & Tangirala, S. (2010). When does cross-

- cultural motivation enhance expatriate effectiveness? A multilevel investigation of the moderating roles of subsidiary support and cultural distance. *Academy of Management Journal*, 53(5), 1110–1130. <https://doi.org/10.5465/amj.2010.54533217>
- Conte, J. M. (2005). A review and critique of emotional intelligence measures. *Journal of Organizational Behavior*, 26(4), 433–440. <https://doi.org/10.1002/job.319>
- Crano, S. L., & Crano, W. D. (1993). A Measure of Adjustment Strain in International Students. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 24(3), 267–283. <https://doi.org/10.1177/0022022193243001>
- Crowne, K. A. (2009). The relationships among social intelligence, emotional intelligence and cultural intelligence. *Organization Management Journal*, 6(3), 148–163. <https://doi.org/10.1057/OMJ.2009.20>
- Davies, M., Stankov, L., & Roberts, R. D. (1998). Emotional intelligence: in search of an elusive construct. *Journal of Personality and Social Psychology*, 75(4), 989–1015. <https://doi.org/10.1037/0022-3514.75.4.989>
- de Araujo, A. A. (2011). Adjustment issues of international students enrolled in American colleges and universities: A review of the literature. *Higher Education Studies*, 1(1), 2–8. <https://doi.org/10.5539/hes.v1n1p2>
- de Jonghe, J. F. M., & Baneke, J. J. (1989). The Zung Self-Rating Depression Scale: A Replication Study on Reliability, Validity and Prediction. *Psychological Reports*, 64(3), 833–834. <https://doi.org/10.2466/pr0.1989.64.3.833>
- Diener, E., Emmons, R. A., Larsen, R. J., & Griffin, S. (1985). The Satisfaction With Life Scale. *Journal of Personality Assessment*, 49(1), 71–75. https://doi.org/10.1207/s15327752jpa4901_13
- Dinglasa, R. A. (2020). Cultural and Emotional Intelligence: Its Role in the Cross-Cultural Adjustment of Filipino Expatriates in the Kingdom of Saudi Arabia. *International*

- Journal of Human Resource Studies*, 10(1), 276303–276303.
<https://doi.org/10.5296/ijhrs.v10i1.16488>
- Dugan, W., McDonald, M. V., Passik, S. D., Rosenfeld, B. D., Theobald, D., & Edgerton, S. (1998). Use of the Zung Self-Rating Depression Scale in cancer patients: Feasibility as a screening tool. *Psycho-Oncology: Journal of the Psychological, Social and Behavioral Dimensions of Cancer*, 7(6), 483–493. [https://doi.org/10.1002/\(SICI\)1099-1611\(199811/12\)7:6<483::AID-PON326>3.0.CO;2-M](https://doi.org/10.1002/(SICI)1099-1611(199811/12)7:6<483::AID-PON326>3.0.CO;2-M)
- Earley, P. C., & Peterson, R. S. (2004). The Elusive Cultural Chameleon: Cultural Intelligence as a New Approach to Intercultural Training for the Global Manager. *Academy of Management Learning & Education*, 3(1), 100–115.
<https://doi.org/10.5465/amle.2004.12436826>
- Extremera, N., Durán, A., & Rey, L. (2009). The moderating effect of trait meta-mood and perceived stress on life satisfaction. *Personality and Individual Differences*, 47(2), 116–121. <https://doi.org/10.1016/J.PAID.2009.02.007>
- Fang, F., Schei, V., & Selart, M. (2018). Hype or hope? A new look at the research on cultural intelligence. *International Journal of Intercultural Relations*, 66, 148–171.
<https://doi.org/10.1016/j.ijintrel.2018.04.002>
- Fontaine, J. R. (2016). Comment: Redefining Emotional Intelligence Based on the Componential Emotion Approach. *Emotion Review*, 8(4), 332–333.
<https://doi.org/10.1177/1754073916650503>
- Fontaine, J. R., Scherer, K. R., Roesch, E. B., & Ellsworth, P. C. (2007). The World of Emotions is not Two-Dimensional. *Psychological Science*, 18(12), 1050–1057.
<https://doi.org/10.1111/J.1467-9280.2007.02024.X>
- Fontaine, J. R., Scherer, K. R., & Soriano, C. (Eds.). (2013). *Components of emotional meaning: a sourcebook*. Oxford University Press.

<https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199592746.001.0001>

- Gabel-Shemueli, R., & Dolan, S. (2011). Do emotions matter? The role of emotional intelligence competences in cross-cultural adjustment for international assignment. *Management Research: Journal of the Iberoamerican Academy of Management*, 9(3), 207–229. <https://doi.org/10.1108/1536-541111181912>
- Gardner, H. (1993). *Multiple intelligences: The theory in practice*. Basic Books/Hachette Book Group.
- Gardner, H. (2006). On failing to grasp the core of MI theory: A response to Visser et al. *Intelligence*, 34(5), 503–505. <https://doi.org/10.1016/j.intell.2006.04.002>
- Gebregergis, W. T., Tekie, D., Yikealo, D., & Habte, A. (2019). Antecedents of Psychological Adjustment of International Students Studying in China: The Roles of Self-Efficacy and Self-Esteem. *Open Journal of Social Sciences*, 7(2), 233–254. <https://doi.org/10.4236/JSS.2019.72019>
- Glass, C. R., & Cruz, N. I. (2023). Moving towards multipolarity: shifts in the core-periphery structure of international student mobility and world rankings (2000–2019). *Higher Education*, 85(2), 415–435. <https://doi.org/10.1007/S10734-022-00841-9>
- Goldenberg, I., Matheson, K., & Mantler, J. (2010). The assessment of emotional intelligence: A comparison of performance-based and self-report methodologies. *Journal of Personality Assessment*, 86(1), 33–45. https://doi.org/10.1207/S15327752JPA8601_05
- Gozzoli, C., & Gazzaroli, D. (2018). The Cultural Intelligence Scale (CQS): A contribution to the Italian validation. *Frontiers in Psychology*, 9(JUL), 1183. <https://doi.org/10.3389/FPSYG.2018.01183>
- Greischel, H., Zimmermann, J., Mazziotta, A., & Rohmann, A. (2021). Validation of a German Version of the Cultural Intelligence Scale. *International Journal of Intercultural Relations*, 80, 307–320. <https://doi.org/10.1016/J.IJINTREL.2020.10.002>

- Gross, J. J. (1998). The Emerging Field of Emotion Regulation: An Integrative Review. *Review of General Psychology*, 2(3), 271–299. <https://doi.org/10.1037/1089-2680.2.3.271>
- Gullekson, N., & Dumaisnil, A. (2016). Expanding horizons on expatriate adjustment: A look at the role of emotional display and status. *Human Resource Management Review*, 26(3), 260–269. <https://doi.org/10.1016/J.HRMR.2016.03.004>
- Han, Y., Sears, G. J., Darr, W. A., & Wang, Y. (2022). Facilitating Cross-Cultural Adaptation: A Meta-Analytic Review of Dispositional Predictors of Expatriate Adjustment. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 53(9), 1054–1096. <https://doi.org/10.1177/00220221221109559>
- Harari, M. B., Reaves, A. C., Beane, D. A., & Laginess, A. J. Viswesvaran, C. (2018). Personality and expatriate adjustment: A meta-analysis. *Journal of Occupational and Organizational Psychology*, 91(3), 486–517. <https://doi.org/10.1111/joop.12215486>
- Harrison, J. K., Chadwick, M., & Scales, M. (1996). The relationship between cross-cultural adjustment and the personality variables of self-efficacy and self-monitoring. *International Journal of Intercultural Relations*, 20(2), 167–188. [https://doi.org/10.1016/0147-1767\(95\)00039-9](https://doi.org/10.1016/0147-1767(95)00039-9)
- Hayes, A. F., & Coutts, J. J. (2020). Use Omega Rather than Cronbach’s Alpha for Estimating Reliability. But.... *Communication Methods and Measures*, 14(1), 1–24. <https://doi.org/10.1080/19312458.2020.1718629>
- Huff, K. C., Song, P., & Gresch, E. B. (2014). Cultural intelligence, personality, and cross-cultural adjustment: A study of expatriates in Japan. *International Journal of Intercultural Relations*, 38(1), 151–157. <https://doi.org/10.1016/j.ijintrel.2013.08.005>
- Hui, C. H., & Triandis, H. C. (1985). Measurement in Cross-Cultural Psychology. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 16(2), 131–152.

<https://doi.org/10.1177/0022002185016002001>

- Huyghe, V. E., Hovasapian, A., & Fontaine, J. R. (2022). The Scoring Challenge of Emotional Intelligence Ability Tests: A Confirmatory Factor Analysis Approach to Model Substantive and Method Effects Using Raw Item Scores. *Frontiers in Psychology*, 13. <https://doi.org/10.3389/FPSYG.2022.812525>
- Joseph, D. L., & Newman, D. A. (2010). Emotional Intelligence: An Integrative Meta-Analysis and Cascading Model. *Journal of Applied Psychology*, 95(1), 54–78. <https://doi.org/10.1037/a0017286>
- Jou, Y. H., & Fukada, H. (1996). Cross-Cultural Adjustment of Chinese Students in Japan. *Psychological Reports*, 78(2), 435–444. <https://doi.org/10.2466/PR0.1996.78.2.435>
- Kai Liao, Y., Wu, W. Y., Dao, T. C., & Ngoc Luu, T. M. (2021). The Influence of Emotional Intelligence and Cultural Adaptability on Cross-Cultural Adjustment and Performance with the Mediating Effect of Cross-Cultural Competence: A Study of Expatriates in Taiwan. *Sustainability*, 13(6), 3374. <https://doi.org/10.3390/SU13063374>
- Kambouropoulos, A. (2014). An examination of the adjustment journey of international students studying in Australia. *Australian Educational Researcher*, 41(3), 349–363. <https://doi.org/10.1007/S13384-013-0130-Z>
- Kanesan, P., & Fauzan, N. (2019). Models of emotional intelligence: A review. *E-Bangi*, 16(7), 1–9.
- Khan, K. A., & Hasan, B. (2016). Validation of the 20-item cultural intelligence scale in Indian within country migrated students. *The International Journal of Indian Psychology*, 3(2), 14–23. <https://doi.org/10.25215/0302.056>
- Khodadady, E., & Ghahari, S. (2011). Validation of the Persian cultural intelligence scale and exploring its relationship with gender, education, travelling abroad and place of living. *Global Journal of Human Social Science*, 11(7), 65–75.

- Kim, K., & Slocum Jr, J. W. (2008). Individual differences and expatriate assignment effectiveness: The case of U.S.-based Korean expatriates. *Journal of World Business*, 43(1), 109–126. <https://doi.org/10.1016/J.JWB.2007.10.005>
- Koole, S. L. (2009). The psychology of emotion regulation: An integrative review. *Cognition and Emotion*, 23(1), 4–41. <https://doi.org/10.1080/02699930802619031>
- Koveshnikov, A., Wechtler, H., & Dejoux, C. (2014). Cross-cultural adjustment of expatriates: The role of emotional intelligence and gender. *Journal of World Business*, 49(3), 362–371. <https://doi.org/10.1016/J.JWB.2013.07.001>
- Kwanghyun, K., Kirkman, B. L., & Chen, G. (2008). Cultural intelligence and international assignment effectiveness. In S. Ang & L. Van Dyne (Eds.), *Handbook of cultural intelligence: Theory, measurement, and applications* (pp. 71–90). ME Sharpe.
- Lee, L. Y., Veasna, S., & Sukoco, B. M. (2014). The antecedents of cultural effectiveness of expatriation: moderating effects of psychological contracts. *Asia Pacific Journal of Human Resources*, 52(2), 215–233. <https://doi.org/10.1111/j.1744-7941.2013.00055.x>
- Leung, K., Ang, S., & Tan, M. L. (2014). Intercultural Competence. *Annual Review of Organizational Psychology and Organizational Behavior*, 1, 489–519. <https://doi.org/10.1146/annurev-orgpsych-031413-091229>
- Lewthwaite, M. (1996). A study of international students' perspectives on cross-cultural adaptation. *International Journal for the Advancement of Counselling*, 19(2), 167–185. <https://doi.org/10.1007/BF00114787>
- Libbrecht, N., & Lievens, F. (2012). Validity evidence for the situational judgment test paradigm in emotional intelligence measurement. *International Journal of Psychology*, 47(6), 438–447. <https://doi.org/10.1080/00207594.2012.682063>
- Lin, Y. C., Chen, A. S. Y., & Song, Y. C. (2012). Does your intelligence help to survive in a foreign jungle? The effects of cultural intelligence and emotional intelligence on cross-

- cultural adjustment. *International Journal of Intercultural Relations*, 36(4), 541–552.
<https://doi.org/10.1016/j.ijintrel.2012.03.001>
- López-Ortega, M., Torres-Castro, S., & Rosas-Carrasco, O. (2016). Psychometric properties of the Satisfaction with Life Scale (SWLS): Secondary analysis of the Mexican Health and Aging Study. *Health and Quality of Life Outcomes*, 14(1), 1–7.
<https://doi.org/10.1186/S12955-016-0573-9>
- MacCann, C., Matthews, G., Zeidner, M., & Roberts, R. D. (2003). Psychological assessment of emotional intelligence: A review of self-report and performance-based testing. *The International Journal of Organizational Analysis*, 11(3), 247–274.
<https://doi.org/10.1108/EB028975>
- MacCann, C., & Roberts, R. D. (2008). New Paradigms for Assessing Emotional Intelligence: Theory and Data. *Emotion*, 8(4), 540–551. <https://doi.org/10.1037/a0012746.supp>
- MacNab, B. R., & Worthley, R. (2012). Individual characteristics as predictors of cultural intelligence development: The relevance of self-efficacy. *International Journal of Intercultural Relations*, 36(1), 62–71. <https://doi.org/10.1016/J.IJINTREL.2010.12.001>
- Maroufizadeh, S., Ghaheri, A., Samani, R. O., & Ezabadi, Z. (2016). Psychometric properties of the satisfaction with life scale (SWLS) in Iranian infertile women. *International Journal of Reproductive Biomedicine*, 14(1), 57. <https://doi.org/10.29252/ijrm.14.1.57>
- Matsumoto, D., Leroux, J. A., Iwamoto, M., Choi, J. W., Rogers, D., Tatani, H., & Uchida, H. (2003). The robustness of the intercultural adjustment potential scale (ICAPS): the search for a universal psychological engine of adjustment. *International Journal of Intercultural Relations*, 27(5), 543–562. [https://doi.org/10.1016/S0147-1767\(03\)00053-1](https://doi.org/10.1016/S0147-1767(03)00053-1)
- Matthews, G., Zeidner, M., & Roberts, R. D. (2004). *Emotional Intelligence: Science and Myth*. MIT Press.
- Mayer, J. D., Caruso, D. R., & Salovey, P. (1999). Emotional intelligence meets traditional

- standards for an intelligence. *Intelligence*, 27(4), 267–298.
[https://doi.org/10.1016/S0160-2896\(99\)00016-1](https://doi.org/10.1016/S0160-2896(99)00016-1)
- Mayer, J. D., Salovey, P., Caruso, D. R., & Sitarenios, G. (2003). Measuring emotional intelligence with the MSCEIT V2.0. *Emotion*, 3(1), 97–105.
<https://doi.org/10.1037/1528-3542.3.1.97>
- McDaniel, M. A., Hartman, N. S., & Grubb III, W. L. (2003, April). *Situational Judgment Tests, Knowledge, Behavioral Tendency, and Validity: A Meta-Analysis* [Paper presentation]. 18th Annual Conference of the Society for Industrial and Organizational Psychology. Orlando, FL, United States.
- Mcdaniel, M. A., Hartman, N. S., Whetzel, D. L., & Grubb III, W. L. (2007). Situational judgment tests, response instructions, and validity: A meta-analysis. *Personnel Psychology*, 60(1), 63–91. <https://doi.org/10.1111/j.1744-6570.2007.00065.x>
- Moon, T. (2010). Emotional intelligence correlates of the four-factor model of cultural intelligence. *Journal of Managerial Psychology*, 25(8), 876–898.
<https://doi.org/10.1108/02683941011089134>
- Nisbett, R. E., & Wilson, T. D. (1977). Telling more than we can know: Verbal reports on mental processes. *Psychological Review*, 84(3), 231–259. <https://doi.org/10.1037/0033-295X.84.3.231>
- O'Connor Jr, R. M., & Little, I. S. (2003). Revisiting the predictive validity of emotional intelligence: self-report versus ability-based measures. *Personality and Individual Differences*, 35(8), 1893–1902. [https://doi.org/10.1016/S0191-8869\(03\)00038-2](https://doi.org/10.1016/S0191-8869(03)00038-2)
- Ott, D. L., & Michailova, S. (2018). Cultural Intelligence: A Review and New Research Avenues. *International Journal of Management Reviews*, 20(1), 99–119.
<https://doi.org/10.1111/ijmr.12118>
- Palthe, J. (2004). The relative importance of antecedents to cross-cultural adjustment:

- implications for managing a global workforce. *International Journal of Intercultural Relations*, 28(1), 37–59. <https://doi.org/10.1016/J.IJINTREL.2003.12.004>
- Pavot, W., & Diener, E. (2008). The Satisfaction With Life Scale and the emerging construct of life satisfaction. *Journal of Positive Psychology*, 3(2), 137–152. <https://doi.org/10.1080/17439760701756946>
- Peng, R. Z., & Wu, W. P. (2019). Measuring communication patterns and intercultural transformation of international students in cross-cultural adaptation. *International Journal of Intercultural Relations*, 70, 78–88. <https://doi.org/10.1016/J.IJINTREL.2019.03.004>
- Petrides, K. V. (2009). Psychometric Properties of the Trait Emotional Intelligence Questionnaire (TEIQue). In J. Parker, D. Saklofske, & C. Stough (Eds.), *Assessing Emotional Intelligence. The Springer Series on Human Exceptionality*. (pp. 85–101). Boston, MA: Springer US. https://doi.org/10.1007/978-0-387-88370-0_5
- Petrides, K. V. (2010). Trait Emotional Intelligence Theory. *Industrial and Organizational Psychology: Perspectives on Science and Practice*, 3(2), 136–139. <https://doi.org/10.1111/j.1754-9434.2010.01213.x>
- Petrides, K. V., & Furnham, A. (2001). Trait Emotional Intelligence: Psychometric Investigation with Reference to Established Trait Taxonomies. *European Journal of Personality*, 15(6), 425–448. <https://doi.org/10.1002/per.416>
- Ramalu, S. S., Rose, R. C., Uli, J., & Kumar, N. (2010). Personality and cross-cultural adjustment among expatriate assignees in Malaysia. *International Business Research*, 3(4), 96. <https://doi.org/10.5539/ibr.v3n4p96>
- Roberts, R. D., MacCann, C., Guil, R., & Mestre, J. M. (2016). Reimagining emotional intelligence: A healthy, much needed, and important progression for the field project. *Emotion Review*, 8(4), 334–334. <https://doi.org/10.1177/1754073916650506>

- Roberts, R. D., Schulze, R., & MacCann, C. (2008). The measurement of emotional intelligence: A decade of progress? In G. J. Boyle, G. Matthews, & D. H. Saklofske (Eds.), *The Sage handbook of personality theory and assessment* (Vol. 2, pp. 461–482). SAGE Publications Inc. <https://doi.org/10.4135/9781849200479.N22>
- Robledo-Ardila, C., Aguilar-Barrientos, S., & Román-Calderón, J. P. (2016). Education-Related Factors in Cultural Intelligence Development: A Colombian Study. *Journal of Teaching in International Business*, 27(1), 41–58. <https://doi.org/10.1080/08975930.2016.1172541>
- Rockstuhl, T., Ang, S., Ng, K. Y., Lievens, F., & Van Dyne, L. (2014). Putting judging situations into situational judgment tests: Evidence from intercultural multimedia SJTs. *Journal of Applied Psychology*, 100(2), 464–480. <https://doi.org/10.1037/a0038098>
- Rockstuhl, T., & Van Dyne, L. (2018). A bi-factor theory of the four-factor model of cultural intelligence: Meta-analysis and theoretical extensions. *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 148, 124–144. <https://doi.org/10.1016/j.obhdp.2018.07.005>
- Rode, J. C., Mooney, C. H., Arthaud-Day, M. L., Near, J. P., Rubin, R. S., Baldwin, T. T., & Bommer, W. H. (2008). An examination of the structural, discriminant, nomological, and incremental predictive validity of the MSCEIT© V2. 0. *Intelligence*, 36(4), 350–366. <https://doi.org/10.1016/j.intell.2007.07.002>
- Roy, A., Newman, A., Ellenberger, T., & Pyman, A. (2018). Outcomes of international student mobility programs: A systematic review and agenda for future research. *Studies in Higher Education*, 44(9), 1630–1644. <https://doi.org/10.1080/03075079.2018.1458222>
- Rujiprak, V. (2016). Cultural and Psychological Adjustment of International Students in Thailand. *The Journal of Behavioral Science*, 11(2), 127–142.
- Salovey, P., Bedell, B. T., Detweiler, J. B., & Mayer, J. D. (1999). Coping intelligently:

- Emotional intelligence and the coping process. In C. R. Snyder (Ed.), *Coping: The psychology of what works* (pp. 141–164). Oxford University Press.
- Salovey, P., & Mayer, J. D. (1990). Emotional Intelligence. *Imagination, Cognition and Personality*, 9(3), 185–211. <https://doi.org/10.2190/dugg-p24e-52wk-6cdg>
- Sapranaviciute, L., Perminas, A., & Pauziene, N. (2012). Stress coping and psychological adaptation in the international students. *Central European Journal of Medicine*, 7(3), 335–343. <https://doi.org/10.2478/s11536-011-0161-7>
- Scherer, K. R. (2005). What are emotions? And how can they be measured? *Social Science Information*, 44(4), 695–729. <https://doi.org/10.1177/0539018405058216>
- Scherer, K. R. (2010). Emotion and emotional competence: conceptual and theoretical issues for modelling agents. In K. R. Scherer, T. Bänziger, & E. Roesch (Eds.), *A Blueprint for Affective Computing: A Sourcebook and Manual* (pp. 3–20). OUP Oxford.
- Scherer, K. R., & Brosch, T. (2009). Culture-specific appraisal biases contribute to emotion dispositions. *European Journal of Personality*, 23(3), 265–288. <https://doi.org/10.1002/per.714>
- Schlaegel, C., Richter, N. F., & Taras, V. (2017). Cultural intelligence and work-related outcomes: A meta-analytic review. *Academy of Management Proceedings*, 2017, 14152. <https://doi.org/10.5465/ambpp.2017.229>
- Schlaegel, C., Richter, N. F., & Taras, V. (2021). Cultural intelligence and work-related outcomes: A meta-analytic examination of joint effects and incremental predictive validity. *Journal of World Business*, 56(4), 101209. <https://doi.org/10.1016/j.jwb.2021.101209>
- Schlegel, K., & Scherer, K. R. (2018). The nomological network of emotion knowledge and emotion understanding in adults: evidence from two new performance-based tests. *Cognition and Emotion*, 32(8), 1514–1530.

<https://doi.org/10.1080/02699931.2017.1414687>

Schutte, N. S., Malouff, J. M., Hall, L. E., Haggerty, D. J., Cooper, J. T., Golden, C. J., &

Dornheim, L. (1998). Development and validation of a measure of emotional

intelligence. *Personality and Individual Differences*, 25(2), 167–177.

[https://doi.org/10.1016/S0191-8869\(98\)00001-4](https://doi.org/10.1016/S0191-8869(98)00001-4)

Searle, W., & Ward, C. (1990). The prediction of psychological and sociocultural adjustment

during cross-cultural transitions. *International Journal of Intercultural Relations*, 14(4),

449–464. [https://doi.org/10.1016/0147-1767\(90\)90030-Z](https://doi.org/10.1016/0147-1767(90)90030-Z)

Sekwena, E. K., & Fontaine, J. R. (2018). Redefining and assessing emotional understanding

based on the componential emotion approach. *South African Journal of Psychology*,

48(2), 243–254. <https://doi.org/10.1177/0081246317714681>

Shafaei, A., & Razak, N. A. (2016). International Postgraduate Students' Cross-Cultural

Adaptation in Malaysia: Antecedents and Outcomes. *Research in Higher Education*,

57(6), 739–767. <https://doi.org/10.1007/s11162-015-9404-9>

Shafer, A. B. (2006). Meta-analysis of the factor structures of four depression questionnaires:

Beck, CES-D, Hamilton, and Zung. *Journal of Clinical Psychology*, 62(1), 123–146.

<https://doi.org/10.1002/JCLP.20213>

Shao, B., Doucet, L., & Caruso, D. R. (2015). Universality versus cultural specificity of three

emotion domains: Some evidence based on the cascading model of emotional

intelligence. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 46(2), 229–251.

<https://doi.org/10.1177/0022022114557479>

Shu, F., Ahmed, S. F., Pickett, M. L., Ayman, R., & McAbee, S. T. (2020). Social support

perceptions, network characteristics, and international student adjustment. *International*

Journal of Intercultural Relations, 74, 136–148.

<https://doi.org/10.1016/j.ijintrel.2019.11.002>

- Smith, R. A., & Khawaja, N. G. (2011). A review of the acculturation experiences of international students. *International Journal of Intercultural Relations*, 35(6), 699–713.
<https://doi.org/10.1016/J.IJINTREL.2011.08.004>
- Solomon, A., & Steyn, R. (2017). Exploring cultural intelligence truths: A systematic review. *SA Journal of Human Resource Management*, 15(1), 1–11.
<https://doi.org/10.4102/SAJHRM.V15I0.869>
- Spitzberg, B. H., & Changnon, G. (2009). Conceptualizing Intercultural Competence. In *The SAGE Handbook of Intercultural Competence* (pp. 2–52). SAGE Publications, Inc.
- Starčević, J., Petrović, D. S., & Komnenić, D. (2017). Validation of the cultural intelligence scale on a Serbian sample. *Primenjena Psihologija*, 10(2), 165–184.
<https://doi.org/10.19090/pp.2017.2.165-184>
- Sullivan, C., & Kashubeck-West, S. (2015). The Interplay of International Students' Acculturative Stress, Social Support, and Acculturation Modes. *Journal of International Students*, 5(1), 1–11.
- Thomas, D. C., Elron, E., Stahl, G., Ekelund, B. Z., Ravlin, E. C., Cerdin, J., Poelmans, S., Brislin, R., Pekerti, A., Aycan, Z., Maznevski, M., Au, K., & Lazarova, M. B. (2008). Cultural intelligence: Domain and assessment. *International Journal of Cross Cultural Management*, 8(2), 123–143. <https://doi.org/10.1177/1470595808091787>
- Thomas, D. C., Stahl, G., Ravlin, E. C., Poelmans, S., Pekerti, A., Maznevski, M., Lazarova, M. B., Elron, E., Ekelund, B. Z., Cerdin, J. L., Brislin, R., Aycan, Z., & Au, K. (2012). Development of the cultural intelligence assessment. *Advances in Global Leadership*, 7, 155–178. [https://doi.org/10.1108/S1535-1203\(2012\)0000007011](https://doi.org/10.1108/S1535-1203(2012)0000007011)
- Tonsing, K. N. (2013). Predictors of psychological adaptation of South Asian immigrants in Hong Kong. *International Journal of Intercultural Relations*, 37(2), 238–248.
<https://doi.org/10.1016/J.IJINTREL.2013.01.002>

- Van Dyne, L., Ang, S., & Koh, C. (2015). Development and validation of the CQS. In *Handbook of Cultural Intelligence* (pp. 34–56). Routledge.
- Van Dyne, L., Ang, S., & Livermore, D. (2010). Cultural Intelligence: A Pathway for Leading in a Rapidly Globalizing World. In K. M. Hannum, B. McFeeters, & L. Booyesen, *Leading across Differences: Cases and perspectives* (Vol. 4, pp. 131–138). San Francisco, CQ: Pfeiffer.
- Van Dyne, L., Ang, S., Ng, K. Y., Rockstuhl, T., Tan, M. L., & Koh, C. (2012). Sub-Dimensions of the Four Factor Model of Cultural Intelligence: Expanding the Conceptualization and Measurement of Cultural Intelligence. *Social and Personality Psychology Compass*, 6(4), 295–313. <https://doi.org/10.1111/j.1751-9004.2012.00429.x>
- Vassar, M. (2008). A note on the score reliability for the Satisfaction With Life Scale: An RG study. *Social Indicators Research*, 86(1), 47–57. <https://doi.org/10.1007/S11205-007-9113-7>
- Vazsonyi, A. T., Ksinan, A., Mikuška, J., & Jiskrova, G. (2015). The Big Five and adolescent adjustment: An empirical test across six cultures. *Personality and Individual Differences*, 83, 234–244. <https://doi.org/10.1016/J.PAID.2015.03.049>
- Wang, C. C. D., & Mallinckrodt, B. (2006). Acculturation, attachment, and psychosocial adjustment of Chinese/Taiwanese international students. *Journal of Counseling Psychology*, 53(4), 422–433. <https://doi.org/10.1037/0022-0167.53.4.422>
- Ward, C. (2001). The A, B, Cs of Acculturation. In D. Matsumoto (Ed.), *The handbook of culture and psychology* (pp. 411–445). Oxford University Press.
- Ward, C., Fischer, R., Zaid Lam, F. S., & Hall, L. (2009). The Convergent, Discriminant, and Incremental Validity of Scores on a Self-Report Measure of Cultural Intelligence. *Educational and Psychological Measurement*, 69(1), 85–105. <https://doi.org/10.1177/0013164408322001>

- Ward, C., & Kennedy, A. (1992). Locus of control, mood disturbance, and social difficulty during cross-cultural transitions. *International Journal of Intercultural Relations*, 16(2), 175–194. [https://doi.org/10.1016/0147-1767\(92\)90017-O](https://doi.org/10.1016/0147-1767(92)90017-O)
- Ward, C., & Kennedy, A. (1993a). Psychological and Socio-cultural Adjustment during Cross-cultural Transitions: A Comparison of Secondary Students Overseas and at Home. *International Journal of Psychology*, 28(2), 129–147. <https://doi.org/10.1080/00207599308247181>
- Ward, C., & Kennedy, A. (1993b). Where's the "Culture" in Cross-Cultural Transition? *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 24(2), 221–249. <https://doi.org/10.1177/0022022193242006>
- Ward, C., & Kennedy, A. (1999). The measurement of sociocultural adaptation. *International Journal of Intercultural Relations*, 23(4), 659–677. [https://doi.org/10.1016/S0147-1767\(99\)00014-0](https://doi.org/10.1016/S0147-1767(99)00014-0)
- Ward, C., & Kennedy, A. (2001). Coping with Cross-Cultural Transition. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 32(5), 636–642. <https://doi.org/10.1177/0022022101032005007>
- Ward, C., & Searle, W. (1991). The impact of value discrepancies and cultural identity on psychological and sociocultural adjustment of sojourners. *International Journal of Intercultural Relations*, 15(2), 209–224. [https://doi.org/10.1016/0147-1767\(91\)90030-K](https://doi.org/10.1016/0147-1767(91)90030-K)
- Ward, C., Wilson, J., & Fischer, R. (2011). Assessing the predictive validity of cultural intelligence over time. *Personality and Individual Differences*, 51(2), 138–142. <https://doi.org/10.1016/j.paid.2011.03.032>
- Wawrosz, P., & Jurásek, M. (2021). Developing Intercultural Efficiency: The Relationship between Cultural Intelligence and Self-Efficacy. *Social Sciences*, 10(8), 312. <https://doi.org/10.3390/SOCSCI10080312>
- Wei, M., Heppner, P. P., Mallen, M. J., Ku, T. Y., Liao, K. Y. H., & Wu, T. F. (2007).

- Acculturative stress, perfectionism, years in the United States, and depression among Chinese international students. *Journal of Counseling Psychology*, 54(4), 385.
<https://doi.org/10.1037/0022-0167.54.4.385>
- Wenhua, H., & Zhe, Z. (2013). International students' adjustment problems at university: A critical literature review. *Academic Research International*, 4(2), 400–406.
- Wilson, J. K. (2013). *Exploring the Past, Present, and Future of Cultural Competency Research: The Revision and Expansion of the Sociocultural Adaptation Construct* [Doctoral thesis, Victoria University of Wellington]. Open Access Te Herenga Waka-Victoria University of Wellington. <https://doi.org/10.26686/WGTN.17004835.V1>
- Yari, N., Lankut, E., Alon, I., & Richter, N. F. (2020). Cultural intelligence, global mindset, and cross-cultural competencies: a systematic review using bibliometric methods. *European J. International Management*, 14(2), 210–250.
<https://doi.org/10.1504/EJIM.2020.105567>
- Yoo, S. H., Matsumoto, D., & Leroux, J. A. (2006). The influence of emotion recognition and emotion regulation on intercultural adjustment. *International Journal of Intercultural Relations*, 30(3), 345–363. <https://doi.org/10.1016/j.ijintrel.2005.08.006>
- Zeidner, M., Matthews, G., & Roberts, R. D. (2012). The Emotional Intelligence, Health, and Well-Being Nexus: What Have We Learned and What Have We Missed? *Applied Psychology: Health and Well-Being*, 4(1), 1–30. <https://doi.org/10.1111/j.1758-0854.2011.01062.x>
- Zhai, L. (2002). Studying International Students: Adjustment Issues and Social Support. *Journal of International Agricultural and Extension Education*, 11(1), 97–104.
- Zhang, J., & Goodson, P. (2011). Predictors of international students' psychosocial adjustment to life in the United States: A systematic review. *International Journal of Intercultural Relations*, 35(2), 139–162. <https://doi.org/10.1016/j.ijintrel.2010.11.011>

Zhang, Y., & Oczkowski, E. (2016). Cross Cultural & Strategic Management Exploring the potential effects of expatriate adjustment direction. *Strategic Management*, 23(1), 158–183. <https://doi.org/10.1108/CCSM-05-2015-0062>

Zung, W. W. (1965). A Self-Rating Depression Scale. *Archives of General Psychiatry*, 12(1), 63–70. <https://doi.org/10.1001/ARCHPSYC.1965.01720310065008>

Bijlagen

Bijlage 1

Tabel 2

Factorladingen van de CQS items voor een 1- en 4-factorstructuur

CQS item		Factorlading				
		CQ	MC	COG	MOT	BEH
MC1	I am conscious of the cultural knowledge I use when interacting with people from different cultural backgrounds.	.51	.80	.03	.30	-.02
MC3	I am conscious of the cultural knowledge I apply to cross-cultural interactions.	.55	.78	.14	.27	-.01
MC2	I adjust my cultural knowledge as I interact with people from a culture that is unfamiliar to me.	.71	.54	.27	.27	.37
MC4	I check the accuracy of my cultural knowledge as I interact with people from different cultures.	.73	.45	.54	.13	.32
COG4	I know the marriage systems of other cultures.	.59	.10	.81	-.01	.18
COG1	I know the legal and economic systems of other cultures.	.52	.35	.68	-.03	-.02
COG5	I know the arts and crafts of other cultures.	.54	.00	.66	.25	.08
COG3	I know the religious beliefs of other cultures.	.69	.37	.61	.19	.18
COG6	I know the rules for expressing non-verbal behaviours in other cultures.	.73	.01	.60	.40	.39
COG2	I know the rules (e.g., grammar) of other languages.	.18	.15	.08	-.25	.40
MOT3	I am sure I can deal with the stresses of adjusting to a culture that is new to me.	.52	.12	.11	.75	.07
MOT4	I enjoy living in cultures that are unfamiliar to me.	.64	.29	.09	.71	.22

CQS item		Factorloading				
		CQ	MC	COG	MOT	BEH
MOT2	I am confident that I can socialize with locals in a culture that is unfamiliar to me.	.62	.30	.22	.68	.04
MOT1	I enjoy interacting with people from different cultures.	.49	.40	.05	.59	.00
MOT5	I am confident that I can get accustomed to the shopping conditions in a different culture.	.44	-.15	.09	.57	.36
BEH3	I vary the rate of my speaking when a cross-cultural situation requires it.	.62	.26	.09	.18	.74
BEH1	I change my verbal behaviour (e.g., accent, tone) when a cross-cultural interaction requires it.	.39	.29	.02	-.16	.68
BEH5	I alter my facial expressions when a cross-cultural interaction requires it.	.59	-.22	.34	.34	.68
BEH4	I change my non-verbal behaviour when a cross-cultural situation requires it.	.58	.12	.23	.15	.66
BEH2	I use pause and silence differently to suit different cross-cultural situations.	.72	.21	.55	.16	.48

Noot. CQS = Cultural Intelligence Scale; CQ = Culturele intelligentie; MC = Metacognitieve CQ; COG = Cognitieve CQ; MOT = Motivationale CQ; BEH = Gedragmatige CQ